

லேசான காகிதப்பதிப்பு,
தனிப்பிரதி, 5½ அணு.
பழைய பிரதி, 6 "

சத்தாவிலை விவரம்,
இதலநித்தங்கு ரூ. 4
6 மாதத்திற்கு " 2-2

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO TRUTH AND KNOWLEDGE

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாறிவிலா A HIGH THOUGHT REVIEW (தற்காலத்திற்குரிய கற்பனை கற்றயின்
ரேனுவலையரேனுவல்கள்—திருத்தரன்.) TAMIL MONTHLY (நினைவிற்குத்தகுந்த—திருத்தரன்.)
Estd. May 1892.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS. ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

Hitch your wagon to a star—Emerson.

CONTENTS.

PAGE.

அடக்கம்.

பக்கம்.

1. "Woman as the Mother is the Beginning of Life" 92	1. ஸ்தாவிருக்கும்பிணி. ... 92
2. Psychic Cure—A Tale of The Times.
(By Sri Balasundram) ... 95	2. ஆத்மவைத்தியம்—ஒரு உண்மை
யான கதை. ... 95
3. Hamlet the Transcendentalist.
(From Shakespeare) By Sri Rajanayaki. ... 98	3. நோம்சுத்திரவிக் என்னும் ஆத்மவிக்ஸரி
(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு)
(சுரேஷ்டகாட்சி) ... 98
4. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.—
By S. Ramaswami Aiyar, B. A., ... 109	4. சிதா அல்லது இஸ்லாது காத்தகதை
(எஸ். இராமஸ்வாமி அய்யர், பி. ஏ.) ... 109
5. Mahabalipuram, By T. C. Venkataramana Iyer. 112	5. மகாபலிபுரம் (டி. சி. வெங்கடராமணம்வர்) 112
6. Short Story "Sivasamban"
By T. C. Venkataramana Iyer, ... 114	6. சிவசம்பம்: ஒரு சிறு கதை.
(டி. சி. வெங்கடராமணம்வர்) ... 114
7. Lalitambal Sobhanam. (Concluded)
From Sri R. S. Subbalakshmi Ammal. ... 119	7. லலிதாம்பாள் சோபனம் (ஸ்ரீ ஆர் எஸ். சுப்ப
லக்ஷ்மி அம்மாள்) ... 119

Our Theism is the Purification of the Human Mind—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons.]

PUBLISHED BY

[Minimum Subscription, Rs. 5:

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

2, Sydogy Lane,
PVCROFT'S ROAD.

Anandashrama, Triplicane, Madras.

For Satyananda of the Ananda Mission.

Thin Paper Edition for the People.] Copy-right. [Subscription Price: Yearly Rs. 4.

"Like a spider, like the earth, and like a living creature. He produces the Universe."—Upanishad.

"This world's no blot for us
Nor blank; it means intensely and means good,
To find out its meaning is my meet and drink."—Browning

"புத்த ஓய்வை பற்றிப் பேசு
உன் மனமேதே தே."—உணர்வுகள்.

EXORDIUM ON

"WALKING THE STRAIGHT PATH."

[By the Author of the *Mystery of Godliness*.]

"By means of these sacred institutes of civilization, called home, school and profession, married life, and society, industrial arts and amusements, He bade us to attain the fullness of individual development called PERFECT LOVE, RIGHTEOUSNESS, PEACE, OR SPIRITUALITY. If we bear in mind that these great institutes of civilization were granted to us for the purpose of working out our salvation to the best of our power, by always preferring the needs of the spirit,—by subordinating the demands of the body to the requirements of the spirit, we shall walk straight, that is, progress direct to the Spirituality.

"This doctrine of True Life is not an idle thing nor useless to man individually or nationally. The practice of the doctrine of Progress* in the illuminated path develops CHARACTER in the individual and strengthens him immensely for wordly work, and it prolongs national life and prosperity. From the remotest times nation after nation like Babylonia, have risen and fallen, but India alone, which has guided itself by this doctrine of spirituality, has been, and is at present as strong inspirituality as it ever was in days of yore.

"I shall be glad indeed if you will reflect a little upon what I have told you. I am as hard a worker as any one of you, in wordly life. Working as I do right in the midst of wordly life, as a student, a married man, a lawyer, a politician, a man of business, I have attained a little spirituality and much strength and peace. In all the spheres of duty I have been placed in, I have for the best part of my life gazed on spirituality and things of the spirit, considering the world as the appointed path to God. If you think all the example of my life is merely an idle dream, I say, my brethren, you are welcome to believe so, but I, for my part, must tell you that that belief would be the greatest mistake of your life."—The Hon'ble Mr. P. RAMANATHAN, His Majesty's Solicitor-General, Ceylon, before a crowded meeting of the HARVARD UNION OF HARVARD UNIVERSITY, AMERICA.

* The Doctrine of Progress as he tellingly explained in lucid terms is 'the process of walking straightway to the Goal.'

WANTED HELPERS and AGENTS

THROUGHOUT THE MADRAS PRESIDENCY,
BURMA AND CEYLON,

FOR CANVASSING SUBSCRIBERS TO, AND FORMING
READING CIRCLES OF

THE VIVEKA CHINTAMANI

The oldest and the best Tamil Monthly

Illustrating the Principles of
Education, Psychology, Soul-Culture and Ethics

Adapted for use in Homes & Schools.

Annual Subscription Rs. 4. } Payable in
Thick paper Edition Rs. 5 } advance.

Orders unaccompanied by Remittance will be executed by
V. P. P. for a year's Subscription.

Subscription registered by Volume only.

And cannot be discontinued in the middle of a Volume.

Large discount to wholesale purchasers of 100
and 50 copies at a time for sale or distribution.

Apply to the Secretary,

D. K. Agency,
Triplicane, MADRAS

Rs. 3 cloth, gilt. V. P. Rs. 3-4.

RAJAM AIYAR'S

RAMBLES IN THE VEDANTA.

It may be mentioned that the author of this monumental work "was no administrator who sunk his soul in state-craft, no lawyer who loved and lived for money, no pedant whose glory was to preach, no fame-hunting patriot, no title-thirsting millionaire, no reformer of the world, no bairagi with a beard, no swami who offered salvation to souls—no, he was none of these. He was a simple, sincere seeker after Truth, a humble individual... who, after passing through a brilliant course of English education, turned to poetry and philosophy and yearned to realise the truth of Existence: a restless soul that thirsted for the knowledge of the Infinite and found the highest peace and bliss in devotion and meditation, in the study of the Upanishads and the Gita, in rambles and recreations in the Vedanta... and in that sweet communion with the Atman, latterly vouchsafed to him, which made him truly realise that this life is but a preparation for a higher one." Truly, the world knows nothing of its greatest men. We sincerely trust that this work will be welcomed by men of all persuasions and creeds, by the Hindu and the Christian, the Vedantin and the Materialist, by every seeker after Truth and every serious thinker, even by the mere lover of literature, for, indeed, the style is sweet and chaste and fascinating. The price has been fixed very low so as to place the work within the reach of everybody.

Apply to Messrs Goodwin & Co.,
San Thome, Madras.

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

Seek Truth wherever you can find it, But, "Make your choice and stick to it till you reach the End.
வாய்மையை.—Speak the Truth.

"Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஓம்நமசி.

[God is Love : Knowledge is Power: Om.

வாய்மையேஜெயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 15.]

1906-ம் வரு ஆகஸ்ட் மீ.

[சஞ்சிகை 4.

"WOMAN AS THE MOTHER IS THE BEGINNING OF LIFE"

ஸ தா சி வ கு மீ ம் பி னி .

"But Science is now beginning to lend a willing ear to Anything, because it is also beginning to realize its own limitless power. I say realize - not merely conjecture.....So, as the flower precedes the fruit, Imagination and Poetry precede Reason, and Woman Man. Yet the same early influence ever reappears in the perfected work, even as Paracelsus observes that the Leaf, which is the hand of the tree, by mysterious palmistry ever shows in its ribs the whole trunk and branches of the perfected growth. This resemblance is indeed remarkable in such trees as the lime or linden and maple. But, as the pedestal in Romanesque architecture often resembles the capital, so the root or base is like this in our souls, that it precedes the flower, even so Woman as the mother is the beginning of life."—*Leland.*

"ஸர்வகாரணபூதாசத்தி" ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ஆதிபராசத்தியே "பூசிப்தமும் பூசித்தையும் விளக்கும் உண்மைத்தாய்" என்று அந்தப் பராசத்தியின் ரஹஸியநாமங்களில் பிரதானமான "பூரிமதா" என்றும் நாமத்தைக்கொண்டு கிவகரித்தோம். இப்பொழுது அந்த ஆதிபராசத்தியிலிருந்து துகம் உண்டானதைக்கொண்டு அவனாருடைய "ஸதா சிவகுமீயினி" என்றும் இரகஸிய நாமத்தைக்கொண்டு ஸர்வகாலதிரிபபடிக்கும் இது உண்மையாயிருப்பதைச் சூழிப்பிடுத்துக்காட்ட நினைத்தோம். மேற்றிசையார் "Origin of Life"—தீவகாரணம் இன்னதென்று கண்டறிய முயற்சித்து வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் மஹாபுத்திசாலிகளும் ஆத்ம ஞானமுள்ளவர்களுமான சிவனாத் தவிர மற்றவர்கள்,

நுனிமரத்திலிருந்துகொண்டு அடிமரத்தைவெட்டும் அசடனைப்போல, ஜீவகாரியமான (ஜீவ விருஷத்துக்குக் கிளைகளையொத்த) கருவிகரணேந்திரியங்களைக்கொண்டு ஜீவகாரணத்தை (ஜீவன்வயமாகி உற்பத்தியாகும் முகற்பொருளை)த்தேடியயிய முயலுகிறார்கள். அவர்கள் முயற்சி பலிக்காதது அதிசயமல்ல. ஆயினும் அவர்கள் விடாமுயற்சி பூரணமாகவுள்ள திடபுருஷர்களாதலால்,

“தெய்வத்தானாக தெனினும் முயற்சிகள்
மெய்வருத்தக் கூலிதரும்.”—திருக்குறள்.

என்னும் அருள்வாக்குப்படி, அவர்கள் முயற்சி வீணோகாமல் உண்மையை யொருவாறு இலேமறவு காய்மறைவாகக்கண்டு கனித்துவருகிறார்கள். உதாரணமாக இதற்கு மேலே வரைந்துள்ள இங்கிலீஷ் குறிப்பில் அதையெழுதிய லீலண்ட் என்னும் அமெரிக்காவிலுள்ள ஹார்வார்ட் யூனிவர்ஸிடி வித்வான், ஸ்ரீவித்தையின் மர்மத்தை, சாஸ்திராராய்ச்சி யுண்மைகளைக்கொண்டே வெகு சூக்ஷ்மமாகவும் தந்திரமாகவும் கண்டுபிடித்து “The Alternate Sex” என்னும் பெயர்கொடுத்து ஒரு கிரந்தம் எழுதிவிருக்கிறார். அவருடைய கருத்து என்னவென்றால், புருஷரூபத்தில் ஸ்ரீசக்தியும், ஸ்ரீரூபத்தில் புருஷ சக்தியும் ஆந்தர்ப்பூதமாக அமைந்திருக்கிறது என்பதேயாம். புருஷனுக்கு ஸ்ரீவித்தைய உபாசனையும், ஸ்ரீகருக்குப் புருஷபக்தியும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கையுமளிக்கத்தக்க இன்றியமையாத சாதனங்களாக ஏற்படுத்திய நமது ரிஷிகளின் கருத்தும் இதுவே. நமது ரிஷிகள் ஸ்வானுபவத்திலிருந்து தீர்க்க திருஷ்டியால் பூரணமாய் வரைந்துள்ளதை இவர்கள் அரைகுறையாகத் தெரிந்தும் தெரியாமல் எழுதுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் அனுஷ்டானக் குறையும் ஸ்வானுபவமின்னையுமேயாம். ஆனால் அவர்கள் கண்ட மட்டில் எதையும் ஐயந்திரிபற நன்றாக வெடுத்துரைக்கிறார்கள். இது அவர்களிடத்திலுள்ள தோர் சிலாக்கத்தக்க குணம். நம்மவர்கள் மனப்பால் குடித்து மதங்கொண்டிருவதிலும் அவர்கள் மாயப்பால்குடித்து மயக்குற்றாரைப்பது அதிதீர்க்கமாயும், தெளிவாயுமிருக்கிறது. ஏனென்றால், விடாமுயற்சி விசேஷத்தால் அவர்கள் பிடித்தபிடி விடாமலுழைத்து வருகிறார்கள். நம்மவர்கள் முயற்சிக்குன்றி அயர்ச்சிமிருந்து இடைபிடையே அலுத்து வின்று விடுகிறார்கள். இது நிற்க.

“ஸதாசிவகுடும்பினி” என்பது தேவியின் இரகவிய நாமங்களில் ஒன்று. ஸதாசிவ தத்துவம் என்றுமுளதாய்ச் சொல்லும் ஏற்றமுள்ள ஸத்ரூபம்; அதாவது “அஹம்ஸம்” — “நானிருக்கிறேன்” என்பதின் வாச்சியார்த்தத்தில் மறைந்துள்ள தோர் நித்திய தத்துவமாம். இந்த ஸத் தத்துவத்தோடு சித் என்னும் சக்தி என்றும் இணைபிரியாது சேர்த்தேயிருக்கிறது. ஆனால் அது பிரவிர்த்தித்தாலன்றி ஜகமில்லை. சித் சக்தியின் பிரவர்த்தியிலேயே ஜகமுண்டாயிற்று. இந்தப்பிரவிர்த்தியும் சித் சக்திக்கு சக்திநுடைய சேர்க்கையின்றி யின்மையால், ஜகத்திருஷ்டி சக்தும் சித்தம்சேர்ந்து குடித்தனம் செய்வதால் உண்டானதென்பதைக் குறிப்பிக்க, தேவிக்கு ஸதாசிவகுடும்பினியென்கிற இரகவிய நாமமுண்டாயிற்று. இதை அப்பியாசிகள் உள்ளபடியாராய்ந்து அனுஷ்டான முதிர்வில் கண்டுகொள்ள வேண்டியது. மேற்பிசையார்வழிபற்றிச் செல்பவர், ஆதியில் உயிர் உண்

டானதின் மர்மத்தைபுள்ளபடி யாராய்ந்துபுங்கால் உண்மையிதென்று மிஸ்டர் லீலண்ட் என்பவர் அவருடைய புத்திபுத்தகாலும் ஆகம்புத்தி விசேஷத்தாலும் கண்டுணர்ந்தது போல் ஒருவிதத்தில் கண்டுகொள்வார்கள். மேலே விவரித்துரைக்கில் அகர்த்தமாய் முடியுமாதலால், இந்தமட்டும் உண்மையையுணரும் வழியைச் சூசிப்பித்துக் காட்டியதோடு சிறுத்தவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஒத்தஸ்த்:

BSYCHIC CURE—A TALE OF THE TIMES.

ஆத்மவைத்தியம்—ஒரு உண்மையான கதை

(By Sri Balasundram.)

“மந்திரமாவது மாமருந்தாவது
தந்திரமாவதுந்தான் களாவது
சந்திரமாவதுந்தாய்கெய்யாவது
மெந்தைபிரான் தவிரிணையடிதானே.”
—திருமந்திரம்.

குப்பாசாஸ்திரிகள் கண்டதைக் காணக் கண்ணின் விவளிச்சுக்கைக்கண்ட பெருச் சரளிபோல் மதிமயங்கிப் போதை தெளியாமல் ப்ரமித்த ஸ்தம்பித்திருந்தாரென்று சொன்னோம். மணி 12-ஆகவும் அவர் ஸ்வப்ராஜ்ஞை வந்து உச்சிநேரமாய்கிட்டதே மாத்தியாந்ரிகம் செய்யவேண்டாமாலைன்று நினைத்து எழுந்துசென்று நித்தியக்கடனைச் செய்யத் துவங்கினார். அன்று அவர் மாத்தியாந்ரிகவந்தனம் செய்தது அவருக்கு ஒரு அதிசயமாயிருந்தது. மந்திரங்கள் வைகரிவாக்மட்டுமாகவிருந்து காதில்பட்டுமறைபாமல் உற்பத்தில்தானம்வரையில் உள்ளிறங்கி புதைவானம்மண்ணின் கிளம்பி விண்ணையளாவிய படாரென்று வெடித்துப் புஷ்பமாரியாகவும், நகூத்திரக் கூட்டங்களாகவும், பலவண்ண ஜோதிகளாகவும், இன்னும் பற்பல ரூபங்களாகவும் ஜோதியிட்டொலித்து நள்ளிநுளைப் பிரகாசிக்கச்செய்து நாட்டம்வைத்தோர் மனதைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வது போல, அவர் உச்சரிக்கும் மந்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் பிரகாசரூபமாயிலங்கிக் தன் மனதைப் பிரகாசிக்கச்செய்வதைக் கண்டு அடுத்தடுத்ததிரியிந்தார். “மந்திரதிரிஷ்டா”

என்று அவர் கேட்டிருந்த பதத்துக்கு உண்மையான அருத்தம் இன்னதென்று அவர் இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தார். மந்திரதிரிஷ்டாவாகிய ரிஷிகளின் பேரையும், மந்திரதின் அதிஷ்டான தேவதைகளின் பேரையும் ஏதோ மாமூல்படி பொட்டைப்பாடம் செய்து சொல்லியும் சொல்லிவைத்தும் வந்த குப்பாசாஸ்திரிகளுக்கு இப்பொழுது அந்த ரிஷிகளும் அதிஷ்டான தேவதைகளும் ஏதோ சங்கேத நாமங்களாகவின், தன் தேகம், மனம் இவையகளைப்போல் அந்த ரூபங்களும் உண்மையாகியிருப்பதாகவும் உள்ளத்தினுணர்ந்தேய்ப்பட்டார். மாத்தியாந்ரிகம்செய்து ஜபம் செய்யும்போது காபத்தியாவாழனம் செய்யும் பொழுது ஆகாசத்தில் ஏதோ மப்பு மந்தாரத்தோன்றி திடீரென எல்லாம் மாபி மறைந்து உள்ளத்தில் சொல்லமுடியாத ஒருவித பிரமை யுண்டு பண்ணச்செய்வதுபோல் கண்ணுள்ளம் மாறக்கண்டார். * அஷ்டோத்தரத (108) காயத்ரியும் முடிந்து உபஸ்தானமந்திரம் செய்யவேண்டியகாலத்தில் மந்திரம் படித்து அஜபகாயத்திரியில் மனம் முழுகி (அசையின்) மந்திரத்தில் திருஷ்டிலயிக்க அந்தர்தியானம் செய்யல்) காயத்ரீதிரிசனம் கிடைக்கும் காலமாயிருந்ததால், அவருக்கு அப்பொழுது வழக்கம்போல் ஜபத்தை முடித்து உபஸ்தான மந்திரம்சொல்லி காயத்ரீதேவியை “யதாஸ்தானத்துக்கு” அனுப்ப மனத்துணிபயிலீன. பழக்க வாசனை விசேஷத்தால்

* Comp. “Thou art gathered in a cloud,
Thou art wrapt as in a shroud,
And for ever thou must dwell
In the spirit of the spell.”

“உத்தமேசிகரே தேவி” என்பார்; அந்த மந்திர திருஷ்டியில் மனம் லயித்து மேல்வர்த்தை யெழாமல் நின்றுவிடுவார். லயித்த மனம் முனித்ததும் உபஸ்தான மந்திரத்தைச் சொல்லிமுடிக்கக் கருதி “உத்தமேசிகரே தேவி பூமியாம் பர்வதமுத்தரி” என்று சொல்வார்; உடனே மனம் லயித்துப்போம். இப்படி பலதடவை யத்தனித்துப் பலமுறையும் மந்திரத்தை முடிக்குமுன் மனம் லயித்துப்போக அப்படியே சுகித்திருந்துவிடுவார். மணி ஒன்றுயிற்று. ஒன்றரையாயிற்று. இரண்டுமீ அடித்துவிட்டது. சாஸ்திரிகள் ஜபம்செய்து முடிக்கவில்லையென்று ஜோதிமதி ஐயர் தம் குடும்பசகிதமாக இவர் வரவை எதிர்போக்கி போஜனத்துக்குக் காத்திருக்கிறார். ஒதுமதிநாதன் ஜபத்திலிருந்து சாஸ்திரிகள் மனதைக் கிளப்பி, மணி இரண்டாயிற்றென்று சொல்லாமென்று இரண்டொருதடவை உத்தேசித்தான். ஜோதிமதி ஐயர் அவளை முகஜாடை செய்து ஜபத்திலிருப்பவரைக் கலைக்கவேண்டாமென்று தடுக்கவும் அவள் இந்த வேடிக்கையை முற்றும் பார்ப்போமென்று சும்மாயிருந்துவிட்டாள். குப்பாசாஸ்திரிகளோ மனம் லயித்து லயித்துக் கிளம்பினதில் கண்டதோர் சுகத்தை யுணர்ந்து லயித்த மனத்தைக் கிளப்பாது அகில்தோன்றியதோர் சுகத்திலேபட்ட அப்படியே சிறிதுநேரம் மனம் கலையாது இருந்து விட, தன் மனக்கண்முன் தோன்றிய ஜோதிருபம், பவிரீர்முகத்திலும் “நிலவொலிபோல் மந்தஹாலம் தவழ விளங்குவதைக் கண்டு, தேவியிருவமர அந்த ஜோதிஸ்வருபத்தை இருந்த இடத்துக்கு அனுப்ப இஷ்டமில்லாமல், உபஸ்தான மந்திரத்தைச் சொல்லி முடிக்காமல், அந்த ஜோதிருபத்தில் மனநாட்டம் நீங்காதவராயிருந்துகொண்டு ஜபத்தை ஒருவாறு முடித்ததாக பாவனாகாட்டிக்கொண்டு, ஆசுமரீயம் செய்தார். ஜோதிமதி ஐயர் “இனி போஜனத்துக்கெழுந்திருக்கலாமா” என்று சொன்ன வார்த்தை காதில்படவும் அவருக்கு ஸ்வப்பிரஜைபுண்டாகி, தானியாமல் பொழுதுபோய்விட்டதை யுணர்ந்து “ஓஹோ, காழி இருபதுக்கு மேலாய்விட்டதே. போஜனகாலம்கூடத் தப்பிவிட்டதே! என்னவோ உட்கார்ந்தேன்! பொழுதுபோனது தெரியாமற் போய்விட்டது!” என்று

உபசார வார்த்தைகள் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஜோதிமதி ஐயர் அவர் வார்த்தையைத் கடுத்து எல்லாம் சுபிக்ஷமேயென்று சொல்லி போஜனத்துக்கழைக்க, சாஸ்திரிகள் போஜனத்துக்குச் சென்றார்.

போஜனம் செய்து முடிந்ததும் சாஸ்திரிகளுக்கு ஸ்வப்பிரஜை பூராகவந்து காயத்ரி தேவி தான் அனுப்பாமற்றானே பதாஸ்தானம் போய்விட்டாளென்று தெரிந்துகொண்டார். அப்பொழுது தாம்பூலம் கொடுத்து பசரித்துக்கொண்டிருந்த ஜோதிமதி ஐயரைப்பார்த்து “ஐயவான்! நானும் இந்த 30-வருஷகாலமாக சந்தியாவந்தன ஜபங்களை விடாமல் செய்துவந்திருக்கிறேன். இன்றைக்கு மாத்தியாந்திரிக ஜபம் செய்ததபோல் என்னைக்கும் செய்ததில்லை.

“உரையற்றணர்வற்றுயிர்பாமற்றுத் திரையற்ற நீர்போற் சிவமாகல்”—

என்று சொல்லக்கேட்ட திருமந்திர உபநித சத்தின் உண்மையை நான் இன்றுதான் உணர்ந்தேன். காயத்ரி மந்திரத்தின் மஹிமையை இன்றுதான் உணர்ந்தேன்” என்று பிதற்ற ஆரம்பித்தார். ஜோதிமதி ஐயர், இச்சமயத்தில் அவர் வார்த்தையைத்தடுத்து “மேல்வைத்தவாறு செய்யவேண்டி மேல்வினை “மாஸ்வைத்த சிந்தையை மாயமதாக்கிடும்”—என்பதும் திருமந்திரோபதேசமேயென்றுமட்டும் சொல்லித் தாம்பூலம் தரிக்கலானார். குப்பாசாஸ்திரிகள் இதைக்கேட்டுச் சிந்தையிலாழ்ந்துவிட்டார். மேல்கேட்டுப்போமென்றாலோ, ஐயர் முகநாட்டம் வேருக விருக்கக்கண்டு கேட்கவும் துணியில்லை. சும்மாவிருக்கவும் சாத்தியமில்லை. மனத்தொழ முன்னும் பின்னும் யோஜித்து ஒரு வழியிலும் தன்னுள்ளத்துண்டான சங்கடத்துக்குப் பரிகாரம் தோன்றாமல் உள்ளம் புழுங்கலானார். ஜோதிமதி ஐயர் பார்த்தும் பாராதவர் போலிருந்தார். கடைசியில் சாஸ்திரிகளிடமும் உள்வேதனையைக் கண்டிங்கி “அவர் மனதை வேறு வழியில் மாற்ற வேண்டுமென்று வந்த காரியத்தைப்பற்றி விசாரிக்கலாமென வெண்ணி, லோகவியவகாரங்களைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினார். சாஸ்திரிகள் முதலில் சரியாக அவர்கேட்கேள்விகளுக்குபதில் சொல்லமுடியாமல் தடு

மாயினர். பிறகு சிறுக்கச் சிறு மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, அவர்கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் சரியாக பதில் சொல்லத் தொடங்கினர். இப்படிச் சிறிதுநேரம் பேசி அவர் மனப்போக்கை மாற்றி, உள்ளப்புழுக்கத்தை பாரற்றவும், சாஸ்திரியர் எப்போதும் போலாகி, தான் வந்த காரியத்தைப் பற்றிப் பேசத்துவங்கினார். ஆனால் வந்தவுடன் பேசின முறுக்கு இல்லை. அவர் வந்த விஷயத்தில் அவருக்கிருந்த ஆக்கிரமெல்லாம் ஆறிகிட்டது. ஆனால் கனம்பொருந்திய கனகசபை ஐயர் சம்ஸாரத்தினிடத்தில் அவருக்குண்டான இரக்கமும் பச்சாதாபமும் மட்டும் மாறவில்லை. ஆதலால் இப்பொழுது தான் வந்த காரியத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது, தனது தந்திரோபாயங்களைப் பற்றியொன்றும் சொல்லாமல், அந்தம்மாள் பரிம அவஸ்தையைப்பற்றி மட்டும், கேட்போர் மனமிறங்கக் கனிவுகூர்ந்து பேசி உண்மையை புள்ளபடி யுரைத்தார். இப்பொழுது ஜோதிமதி ஐயர் அந்தம்மாளுடைய ஸ்திதியில் தான் மிகவும் சிரத்தையுற்றவர் போல் கேட்டதுமன்றி, இடையிடையே கேட்ட கேள்விகளினால், அவருடைய உபாதியின் காரணத்தையும் ஒருவாறு உள்ளத்தில் ஆராய்ந்து தேர்ந்துகொள்ள யத்தனத்தவர் போல் காட்டினார். குபா சாஸ்திரிகள் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவேண்டுமென்கிற எண்ணமற்றுப் பேசினதினால், அவர்கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில்வந்தது. சாஸ்திரிகள் சொல்லவேண்டியதை யெல்லாம் சொல்லி முடித்தபின் சிறிதுநேரம் ஜோதிமதி ஐயர் மௌனமாயிருந்து கண்டசியில் சிதிரென்று விழித்துக் கொண்டவர்போல் உள்ளத்திலேதோ உதித்ததைக்கண்டு, “சரி! நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் முணர்ந்துகொண்டேன். அந்தம்மாளைப் பிடித்துவது வியாதி யல்ல; ஆகியென்பார்களதை. நீங்கள் சீக்கிரம் திரும்பிப்போங்கள். நீங்கள் குறித்த கேடுமில்ல திரும்பிப் போகாவிட்பால் அந்தம்மாள் ஏக்கம்பிடித்து மாண்மிகிறவாள். ஆகையால் நீங்கள் உடனேபோய், எல்லாவற்றிற்கும் வேங்கடாசலயதிருக்கிறார். அவர்கிருப்பிருந்தால் ஆகாததொன்றில்லை. அவர்மேல் பாரத்தைப் போட்டிருந்தால் எல்லாம் சுபமாக முடியுமென்று சொல்லுங்கள்.

திருவேங்கடத்தான் கிருபை, எப்படியிருக்கிறதோ பார்ப்போம்? அவன்மேல் பாரத்தைப்போட்டு உண்மையாக அவனை நம்பியிருந்தால் திருவேங்கடதாசன் ஒருவனால் இந்த அம்மாளுடைய வியாதி முதலானதனைத்தும் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் பறந்துபோகிறதைப் பார்க்கலாமென்று சொல்லுங்கள். மேலே யேதும்சொல்ல இப்பொழுது ராத்திரியமில்லையென்று முடித்தார்.

சாஸ்திரிகள்:—ஐயரவாள் பெரியமனது செய்து எனக்காக ஒருதரம் பட்டணம்வந்து அந்தம்மாளைப் பார்த்துவரல்வேண்டும். பிரயணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைல்லாம் செய்யச் சாத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இருந்து கூடவே யழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்கிற ஆஸ்தை நிரம்பவிருக்கிறது.

ஜோதிமதி ஐயர்:—உமக்கும் எனக்கும் ஆஸ்தையிருந்து என்ன செய்கிறது! அவரவாள் வின் அவரோடே காக்கவேண்டும். அல்லது திருவேங்கடத்தான் திருவருள் புரியவேண்டும். அவனுடைய அருளின் உம்மாலும் என்னாலும் வேறு எவராலும் ஒன்றும் ஆகாது. “அவனன்றி பேரணுவும் சையாது.” அவன்மேல் பாரத்தைப்போட்டு அவனை சிந்தையாகவிருக்கச் சொல்லும். அவன் திருவுள்ளம்பற்றி யாகையறுப்புகளுகே பார்ப்போம். நம்முடைய சங்கல்பம் ஒன்றுப்பலிக்காது. நாமொன்று நினைத்தால் தெய்வமென்று நினைக்கும். சகலர சங்கற்பமெப்படியோ அதையறிந்து நடந்து கொண்டால் ஒரு குறையும் வராது.

“தான்முன்னஞ் செய்தவழிவிதாநல்லால்”
“வான்முன்னஞ் செய்தங்கு வைத்ததோர்”
[மாட்டில்லை]

—என்பது திருமந்திரோபதேசம். ஆகையால் எதையும் பதறாமல் சிதறாமல், சசனருளை முன்னிட்டுச் செய்தால் கைகூடியரும. அதைவிட்டுநாயக ஒருவழிப்பற்றிச் சென்றால் கர்மம் வளரும். தொந்தம்பற்றும். தன்பம் அணுகும். இன்பமும் ருசிக்காது. ஆகையால் நீர் உடனே புறப்பட்டுப்போம்—என்றார்.

குபா சாஸ்திரிகளும் பதில் சொல்ல வாயின்றி அவர் சொன்னதை யொப்புக்கொண்டவராய் மௌனம் சாதித்திருந்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE.)

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழியெயர்ப்பு.)

Rajanayaki. (புரீராஜநாயகி.)

நாடகபாத்திரங்கள்.

புருஷர்கள்.

ஸ்திரீகள்.

கிளேவ்ஸ்—உதயபுரீரண.

ஹேமசந்திரஸிங்—கிளேவ்ஸ்யின் தமையனாகிய இறந்தபேரன்
ஹேமசந்திரஸிங்யின் குமரன்—பட்டத்தக்கு இளவரசன்.

புலஸ்தியவம்ச—ரணுவின் ஆதரங்க காரியதரிசி.
ஹீரணுவின்—இளவரசனுடைய தேரன்.
வசந்தமனலி—புலஸ்தியவம்சவின் குமரன்.

கருணயிரிசர் }
கிருஷ்ணதாசன் } ஆலோசனை சபையோர்.
உகிரோத்திரப்பிரதாபன் }
சுடோர்க்கஜசேனன் }
ஆஸுரிகள் }

பருத்தகேனன் }
கார்க்கசேனன் } வேலுத்திரபொருத்திகள்.

விசேனன்—அரண்மனைக்காகப் பிப்பர்.
பிரதாபலி—ஜோதிபுரி ராஜ்யத்த இளவரசன்.

ரோஜுவன்—புலஸ்தியவம்சவின் வேலுக்காரன்.

ஜோதிபுரம்—ஹேமசந்திரஸிங்யின் வீதனை : ஹேமசந்திரஸிங்
குருத்தரம் : ததாலம் கிளேவ்ஸ்யின், ஸிவபிபி
இரணி.

உத்தரவாணி—புலஸ்தியவம்சவின் மகன்.

இதரர்கள்.

பிரேதிகள், பிரபுகர், ஜோபதிகள், பிப்பர்கள், கல்ககார
கள், ஹத்கர், சேவகர்கள், தோட்டிகள், ராஜ்யதிகள்
பெருமாட்டிகள், குதலிமோகர்கள்.

இறந்தபேரன் ஹேமசந்திரஸிங்யின் பித்திரேயனை.

ஸ்தலம் } ராஜபுத்திர சமஸ்தானம்.
உதயபுரி பட்டணம்.

காலம்—மூலச் சகாவர்த்திகளின் காலம்.

"The blessed gods in servile masks
Plied for me my household tasks."—Emerson.

"The World means intensely, and means good;
To find out its meaning is my meat and drink."
—Robert Browning.

"If you are in need of the fruit of my labour,
I am in greater need of the labour itself,
I perish of rust and rest."—Emerson.

காக்கி 2.

{ இடம் :—அரண்மனையில் ஒரு அறை.
{ காலம் :—பகல்.

(ராணு, ராணி, உக்கிராருத்திரப்பிரதாபன்,
கடோர்க்கஜசேனன், சேவகர்கள், எல்லோ
ரும் வருகிறார்கள்.)

ராணு :—கடோர்க்கஜசேன, ருத்திரப்பிர
தாப, உக்கிராருத்திரம் சபையில் நல்லவரவா
யிருக்கட்டும். உங்களைப் பார்க்கவேண்டு
மென்ற ஆவல் நமக்கிருந்ததோடும்கூட, உ
ங்களுக்குக் கொஞ்சம் வேலையும் வைத்திருந்
தீரோம் : நமது ஹேமசந்திரஸிங்யைப் பற்றி நீங்க
ளும் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே ! அவன் அ

ந்தரங்கத்திலும் வெளிப்பார்வையிலும் வருகு
தூம் மாறுபட்டிருக்கிறான். தன் தகப்ப
னுடைய மரணத்தைத் தவிர வேறு எக்
காரணத்தினால் இவன் இப்படித் தன்னிலை
தப்பியிருக்கிறானென்று தெரியவில்லை. நீங்க
ளிருவரும் குழந்தைப் பருவம்முதல் அவ
னோடு பழக்கி விளையாடி ஒரே கலாசாலையில்
படித்துவந்திருப்பதனாலும் சற்றேறக்குறைய
அவனுக்குச் சமவயதான வாலிபர்களாயிருப்
பதனாலும், நீங்கள் நம் சபையிலேயே கொ
ஞ்சநாள்க்கிருந்து அவனை உல்லாஸப்படு
த்தி, வேடிக்கை கிரோதங்களுக்கு அறமீ
துப்போய் அவன் மனதை சந்தோஷப்பித்து
கிரேக பாவமாகப்போய் அவன் மனதில் நாம்
மியாத விஷயம் ஏதாவது அவனைப் புண்ப

டுத்திக்கொண்டிருந்தால் அதைக் கூடியவரையில் கிரஹித்த நம்மிடத்தில் அறிவிப்பிற்களானால் அதற்குத் தகுந்த பரிசாரங்கள் செய்யலாமென்று உத்தேசித்திருக்கிறோம்.

ராணி:—பிரபுக்களே உங்களிருவரையும் பற்றி அவன் அடிக்கடி பேசுகிறார்களே. அவன் உங்களிடத்திலிருப்பதைக்காட்டிலும் அதிக பிரியமாயிருக்கக்கூடிய இருவர்கள் உலகத்தில் வேறில்லை என்று நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன். ஆதலால் நீங்கள் நம்மிடத்தில் கொஞ்சம் தயவுசெய்து இக்கேசிய வாசம்செய்து கூடியவரையில் அவனைத் திருத்திக்கொண்டு வருவீர்களானால் உங்கள் உபகாரத்தை என்றும் மறவாதபடி ஞாபகத்தினை வைத்துக்கொள்வோம்.

உக்கிர:—அவ்விடத்திய அபிப்பிராயப்படி நடந்துகொள்ளும்படி எங்களை ஆக்ஞாபிக்கக்கூடிய அதிகாரம் அவ்விடத்தில் குடி கொண்டிருக்க எங்களைப் பிரார்த்திப்பதேன்? கட்டோர்க்க:—இருந்தாலும் இப்பொழுதே நாங்களிருவரும் எங்கள் அற்ப ணியத்தை அத்திருவடிகளில் சமர்ப்பித்து அவ்விடத்திய ஆக்கைகளைச் சிரமேல்வகிக்கக்காத்திருக்கிறோம்.

ராணி:—உங்களுக்கு வெரு வந்தனம்!

ராணி:—வெரு வந்தனங்களை யா உங்களிருவருக்கும்! தயவுசெய்து இப்பொழுதே போய் என் மகனைப் பாருங்கள்! அடே சேவகர்களே, யாராவது இருவர் இந்தப் பிரபுக்களை ஹேமசந்திரனிருக்கும் அறைக்கு அழைத்துப்போங்கள்.

கட்டோர்க்க:—நாங்கள் வந்த முகூர்த்தம் வின்போகாமல் யுவராஜா அவர்களுடைய மனது திருந்துமபடி கடவுள் அனுக்கிரஹிப்பாராக!

ராணி:—அதுவேதான் கம்முடைய பிரார்த்தனையும்!

(கட்டோர்க்கஜேனன், உக்கிரருத்திரப்பிரதாபன், சேவகர்கள் எல்லோரும் போய்க்கிறார்கள்)

(புலஸ்தியவர்மா வருகிறான்)

புலஸ்தி:—ஜோதிபுரிக்குச் சென்ற தூதர்கள் நல்ல சமாசாரத்துடன் திரும்பிவருகிறார்கள்.

ராணி:—நீந்தான் நமக்கெப்பொழுதும் நல்ல சமாசாரக் களஞ்சியமாய் விளங்குகிறீர்.

புலஸ்தி:—தாங்கள் அப்படி நினைக்கிறீர்களா? எனக்குமட்டும் நான் கடவுளுக்கும்திராஜாக்கத்துக்கும் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்கிறதாகத் தெரன்றுகிறதேபொழிய வேறென்றுமேற்படவில்லை. அப்படியானால் இன்னொரு நல்ல சமாசாரமும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். யுவராஜா அவர்கள் மனந்திரமாயிருப்பதற்குக் காரணமும் கண்டுபிடித்துவிட்டேனென்று நினைக்கிறேன்; இது விஷயத்தில் நான் உத்தேசித்திருந்த உண்மையிராவிட்டால் என் புத்தி மழுங்கிக் காரணகாரியங்களை ஊழிக்கிற சக்தி குன்றிப்போய்விட்டது என்று ஸ்பூங்கொள்ளவேண்டியதுதான்.

ராணி:—அதைச் சொல்லுங்கையா, அதைத்தான் கேட்கவிரும்புகிறேன்.

புலஸ்தி:—வந்திருக்கிற தூதர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு தரிசனம் கொடுத்து அவர்கள் சமாசாரத்தைக் கேட்பதனுண்டாகும் ஆனந்தமாகிய கிருந்துண்டபின் நான் யுவராஜவைப்பற்றிச் சொல்லப்போகிற விஷயம் பழவர்க்கமாகப் புதிக்கப்பட்டும்.

ராணி:—நீரே போய் அவர்களை அழைத்துவரும் (புலஸ்தியவர்மா போகிறான்) அவர் சொல்லுகிறதைக் கேட்டாயா, ஜோதி! உன் மகனுடைய மனவருத்தத்தின் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்.

ராணி:—அவனுக்கு வேறென்றுமில்லை; அவன் தகப்பனுருடைய மனமும் நாம் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு கிவாகம் செய்து கொண்டதும் தான் அவன் மனதைக் கொஞ்சம் புண்படுத்திவிட்டது.

ராணி:—நல்லது இவர் என்னசொல்லுகிறார் பார்ப்போம்.

(வருணமிசிரீன் கிருஷ்ணதாஸன் இவர்களைப் புலஸ்தியவர்மா திரும்பி வருகிறான்)

வாருங்களையர் நண்பர்கள்!—வருணமிசிர,
ஜோதிபுரி ராஜா என்னசொல்லுகிறார்?

வருணமிசி:—வெகு ஆதரவுடன் இவ்விட
த்திய சேஷமங்களை விசாரித்து, நாங்கள் வந்
த விஷயத்தை அறிந்ததும் உடனே தன்
மருமகனாகிய பிரதாபசிக்கை இதற்குமேல்
சேனைகள் சேர்க்கக்கூடாதென்று தடுத்து
அவனைத் தன் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்து
ம்படி ஆக்ஞாபித்தார். தனக்கு வயதாகி
விட்டபடியாலும் தான் வியாதியினால் படுக்
கும்படி நேர்ந்ததனாலும் தன்னை அந்தச் சி
றுவன் அசட்டைசெய்து சுவபாதிக்காத்
தோடு காரியங்கள் நடத்த ஓரம்பித்ததற்
காக வருத்தப்பட்டுக்கொண்டார். அவர்
உத்திரவுப்படி மருமகனைத் தன்னெதிரில் அ
ழைத்துவந்ததும் அவனை நன்றியுக் கண்டித்
துப் புத்திமதிசொல்லித் தங்களுக்கு விரோ
தமாக யாதொரு பிரயத்தனமும் செய்கிறதி
ல்லை என்று உறுதிமொழி கூறச்சொன்னார்.
அவனும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டதன்
பேரில் மிகச்சந்தோஷமடைந்து அவனுக்கு வ
ருஷத்தில் மூவாயிரம் ரூபாய்கள் செலவுக்
குக் கொடுக்கும்படி கஜானாவுக்கு உத்திரவு
கொடுத்தார். இதுவரையில் அவன் சேகரி
த்த சைனியத்தைத் தங்களுக்கு விரோதியாக
கிய ஆஜியர் அரசன்மேல் செலுத்தும்படி
ஆக்ஞாபித்து அவனுக்கும் அவன் சைனியத்
துக்கும் தங்கள் நாடுகள் வழியாய்த் தடையி
ன்றி செல்ல உத்திரவுகொடுக்கும்படி இதோ
இக்கடிதத்தில் எழுதித் கேட்டுக்கொள்ளுகி
றார் (என்று ஒரு கடிதத்தை நீட்டுகிறான்).
அதற்கு வேண்டிய ரிபர்த்துகளும் அதிலே
யே காணப்பட்டிருக்கின்றன.

ராணி:—நமக்கு அதிக திருப்தியாயிற்று!
இக்கடிதத்தைப் பின்னிட்டு சாவகாசமாகப்
படித்துப்பார்த்து யோசித்து பதில் எழுது
வோம். உங்கள் சிரமத்துக்கு மிகவும் வந்த
னமளிக்கிறோம். இப்பொழுது நீங்கள் போய்
சிரமபரிசாரம் செய்துகொள்ளுங்கள்! இந்
திரவு நம்மோடு பொஜனம்செய்ய வாருங்கள்!

(வருணமிசிரனும் கிருஷ்ணதாஸனும்
போகிறார்கள்)

புலஸ்திய:—இந்த விஷயம் சேஷமாய் மு
டிந்துவிட்டது மகாராஜ்! இதற்குமேல் ரா
ஜாங்கமென்றால் என்ன, அதற்குரிய கடமை

கள் யாவை, என்றும், பகல் எப்படி உண்டா
யிற்று, இரவில் ஏன் இருட்டாயிருக்கிறது!
பொழுது எப்படிப் போகிறது என்றும் விசா
ரிக்கப் புகுந்தால் பகலிரவு எல்லாப்பொழு
தும் வியர்த்தமாய்ப் போய்விடுமாதலாலும்
எதையும் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்த
லே புத்திசாலிகளுக்கு லக்ஷணமானதாலும்
நான் சுருக்கச் சொல்லுகிறேன்: யுவராஜா
வாகிய உங்கள் திருமகனுக்குப் பைத்தியம்
பிடித்திருக்கிறது. அதற்குமேல் இன்னதெ
ன்று சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் பைத்
தியம் என்பது என்னவென்று கேட்டால்
பைத்தியக்காரனைக் காட்டவேண்டுமெய்ல்லா
து வேறுவிதமாய் எப்படிச் சொல்லுகிறது!
அது போகட்டும். உள்ளசங்கதியைச் சொ
ல்லுகிட்டேன்.

ராணி:—என்ன ஐயா, ஊரெல்லாம் சுற்று
கிறீர், ஒன்றும் ஏற்படவில்லையே! இவ்வளவு
அலங்காரப் பிரயோகங்கள் இல்லாமல் பேச
முடியாதா?

புலஸ்தி:—அம்மணி, நான் அப்படி ஒன்
றும் அதிகமாக அலங்காரங்கள் உபயோகிக்
கவில்லையே. அவருக்குப் பைத்தியம் என்
பது உண்மை; அது உண்மையாயிருப்பது
பரிதாபமான விஷயம்; அது பரிதாபமான
விஷயம் என்பதும் உண்மையே. நல்லது இ
ந்த அலந்தர்ப்பமான அலங்காரத்தை விட்டு
விட்டுப் பேசுவோம். அவருக்குப் பைத்தி
யம்பிடித்திருப்பது நிச்சயம். இனி இந்தப்
பைத்தியமென்று குறைக்குக் காரணம் தே
டவேண்டும். ஏனெனில் நிறைவான கார
ணமில்லாமல் குறைவான காரியம் உண்டா
காது. அதையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்
கள்: என்னுடைய மகனொருந்தி யிருக்கி
றான்—எனக்குத் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவனா
யில் என் மகன்தான், அப்படி எப்படியோ—
அவன் என் கடமையைபுணர்ந்து என் உத்தி
ரவுப்படி இதோ இக்கடிதத்தை என்னிடம்
கொடுத்தான். இதைப் படிக்கிறேன், மேல்
நீங்களை அறிந்துகொள்ளுகிறீர்கள்: (என்று
படிக்கிறார்) “சுவாதி நகூத்திரத்தைப்போ
ல் பரிசுத்தமாய் சாந்தில்வருபமாய் என்
ருதயத்தில் விளங்கும் இஷ்டதேவதைக்கு—
அதாவது—அழகிலுதித்த பவழக்கொடியா
கிய உத்பலாகூக்கு” (படிப்பதை நிறுத்தி
ட்டு) கேட்டுப்போச்சது காரியம்! ‘அதா

அது எந்த 'மூலையில்' பதுங்கியிருந்தாலும் உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விடுவீன்.

ராணு:—இதை இன்னும் எப்படி நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வாம்?

புலஸ்தி:—அவர் அடிக்கடி இந்தக் கூடத்தில் உலாவிறந்துண்டென்று தங்களுக்குத் தெரியுமே!

ராணி:—ஆம் நானும் பார்த்திருக்கிறேன்.

புலஸ்தி:—அந்த சமயத்தில் என் மகளை அவர் சுந்திக்கும்படி செய்கிறேன். நாமிருவரும் ஒரு திரைக்குப் பின்னெளிந்திருப்போம்—அப்பொழுது அவர் கணிருவருக்கும் நடக்கும் சம்பாஷணையைத் தாங்கள் உற்றுக் கேட்டு நான் சொல்வது உண்மையென்று நம்பாவிட்டால் நான் உத்தியோகத்தை விட்டு விட்டு சாஸ்திரமே ஜட்காவண்டி. நிடம் தொழிலுக்குப் போகிறேன்.

ராணு:—அப்படியே ஆகட்டும்.

ராணி:—அதோ பாருங்கள் - அந்தப் பைத்தியம் என்னவோ படித்துக்கொண்டு வருகிறது—அவளைப் பார்த்துப் பரிதாபமாயிருக்கிறது.

புலஸ்தி:—தாங்களிருவரும் அப்புறம் பேசுங்கள்—நான் அவரோடு சற்றுப் பேசுசுக் கொடுக்கிறேன்.

(ராணுவும் சாணியும் சேலாக்களும் போய் விடுகிறார்கள்)
(ஹேமசந்திராவியம் படித்துக்கொண்டு வருகிறான்)

புலஸ்தி:—அவர்களுக்கு மன்களமுண்டாகுக! சிஷ்யமமா?

ஹேமசந்தி:—ஏதோ இருக்கிறேன், கடவுள் கிருபையில்!

புலஸ்தி:—தான் யாரென்று தெரிகிறதா, சுவாமி?

ஹேமசந்தி:—தெரியாமலென்ன? நீ புல்லல்லவா?

புலஸ்தி:—அல்ல சுவாமி!

ஹேமசந்தி:—அல்லவா யோக்கியனாக இருக்க உன்க்கிட்டமில்லவா?

புலஸ்தி:—நானென்ன அயோக்கியனு?

ஹேமசந்தி:—உலகத்தில் பதினாறு தந்திரமான பொறுக்கியெடுத்து யோக்கிய

னென்று சொல்ல முடியவில்லை—என்னைப் போலொரு பைத்தியக்காரன் பசுவில் விளக்கெடுத்துக்கொண்டு யோக்கியனைத் தேடிச் சென்றான்.

புலஸ்தி:—அது வாஸ்தவத்தான்! நானும் அவனைப்பற்றிப் படித்திருக்கிறேன்.

ஹேமசந்தி:—ஏனெனில் சூரியனைக்கூட மும் பக்கடவில்லை. அவன் தேவதையாயிருந்தும் நூற்றமெடுத்த புலாலை முத்தமிட்டு அதில் கிருமிகளை உண்டிபண்ணுவானான் உன் மகளைப் போலொத்த அழகிய உருவத்தை—உனக்கு மகனிருக்கிறவா?

புலஸ்தி:—இருக்கிறான், சுவாமி!

ஹேமசந்தி:—அவளை வெளிச்சத்தில் போகச் சொல்லாதே—மக்கட் பேற்றிற் பெறும் பேறில்லை என்றாலும் என்னைப்போலொத்த மக்களைப் பெறுவதைக்காட்டிலும் பெறுகிறுக்கலாம்—ஆகலால் உன்மகளை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்.

புலஸ்தி:—(தனக்குள்) இப்பொழுதுதான் அவருக்கு என்னை இன்னொன்று தெரிந்தது என் மகன் ஞாபகம் இன்னுமிருக்கிறதா? முதலில் என்னைப் புலியன் என்றான். அவருடைய புத்தி வெகுதூரம் மாறுபட்டிருக்கிறது. இவர் வயதில் நானும் இதற்கு மேல் அவஸ்தைப் பட்டேன்—மறுபடியும் பேச்சுக் கொடுக்கிறேன். (உரச்சு) என்ன படிக்கிறீர்கள் சுவாமி?

ஹேமசந்தி:—புஸ்தகத்தான், புஸ்தகத்தான்.

புலஸ்தி:—என்ன விஷயம்?

ஹேமசந்தி:—யாருக்கும் யாருக்கும் என்ன விஷயம்?

புலஸ்தி:—தாங்கள் படிக்கிற விஷயம் என்ன என்று கேட்டேன்.

ஹேமசந்தி:—இதுவா! இது “சுத்த அக்ஷரப்போ” என்று பெயர்—இதை எழுதினவன் பேசிய போக்கிரிப்பயல் - கிழவர்களுக்கு தாடி நரைத்திருக்கும் என்றும் - முகமெல்லாம் எருக்கக் காப்போல் சுருக்கக்கவிருத்தமென்றும் நடக்கும்பொழுது கால்கள் ஒன்றுக்கொன்று இடறிக் கொண்டிருக்கும் என்றும் கண்களின் பார்வையும் புத்தியின் பார்வையும் சம்பவவஸ்துக்களை சீராமல்லாமல் பார்க்குமென்றும் எழுதுகிறான்—இதே

விலாம் தான் உண்மையென்று கம்பிதனும் இவையகளை புல்லுதலில் எழுதுவது பெரிய வர் களை அமைதிப்பதாரும் - ஏனெனின்காலம் திரும்பிச் செல்லுமாயின் நீரும் என்னவ ன்வு வயதானவனுதி கிறீயீர்—அப்பொழுது இங் உம்மைப் பழிப்பதுபோலாகும்.

புலஸ்தி:—(தன்சுருள்) வைத்தியமாயிருந் தானும் இவரும் ஒரு புத்தியோடுதான் பேசுகிறார். (உரக்க) ஏன் இங் திருக்கிறீர் கள்? தவியுத்தைப்பெரல் நெதருத்தைக் கப்ப பாற்றிவெண்டாமா?

ஹேமசுந்:—ஆம் அப்பொழுதிதே குழி வெட்டிப் புதைத்திருக்கவேண்டும்.

புலஸ்தி:—திரவியத்தைப் புதைத்துத் தான் வைக்கிறீர்கள்! (கனக்குள்) சில சமயங்களில் எப்படி ஆணி அடித்தாற்போல் பச்சுறார்! கண்மைக்காட்டிலும் வைத்திய நுகவுக்குச் சிலசமயங்களில் புத்தி அதிக நிஷண்மயமாபிருக்கும் போலிருக்கிறது. இப் பொழுது இவரை விட்டுவிட்டு உடனே ஏன் மச்சிற் இன்னிடம் அனுப்புகிறேன்—இருவருக்கும் கடக்கும் சம்பாஷணையொருநித் தோட்டால் உண்மை வெளிப்படும்.—(உரக்க) —தாங்கள் எனக்கு உத்திரவு கொடுக்கிறீர்களா?

ஹேமசுந்:—அப்படியே! என் உயிசைத் தவிர வேறொன்றையும் இவ்வளவு மனப்பூர்வ மாய் கொடுக்கமாட்டேன்—உமக்கு உத்திரவு கொடுப்பதைப் போல் அல்லவது முழுமன தோடு வேறொன்றையும் கொடுக்கமாட்டேன்—கொடுக்கமாட்டேன் கொடுக்கவே மாட்டேன்.

புலஸ்தி:—வந்தனம் சுவாமி: (திரும்பிப் போகிறான்.)

ஹேமசுந்:—செழக் கோட்டான்! தலைது திபா! (உக்கிரருத்திரப்பிரதாபமும் கடுமர்ச்சக சேனனும் வருகிறார்கள்.)

புலஸ்தி:—நிச்சகிருவரும் புலவராஜா வைத்தாளை நேடுகிறீர்கள்? அவர் அத்தோ இருக்கிறார் - போங்கள்.

உக்கிர:—(புலஸ்தியவரையுக்கு) வந்தன மையா. (எல்லோரும் போய்க்கிறார்கள்.)

(ஹேமசுந்திரவிலி, உக்கிரருத்திரப்பிரதா பன்,கடுமர்ச்சகசேனன் மூவரும் வருகிறார்கள்)

காஷ்மீரி.

(மூடம்:—தூண்மனையில் ஒரு அறை.)

(காலம்:—பிரதமம்.)

கடுமர்ச்சக:—புலவராஜா அவர்களுக்கு அஞ்சல் வந்தாம்.

உக்கிர:—அந்நிலத்துக்கு அந்த உயிர்மார். ஹேமசுந்:—வாராகவாயா கோழர்களை! உயிர் வருவதற்கும் கொம்பு வந்தனம்! செவ்வியங்காது? உக்கிர:—உமக்குத் துள்ளுமபடி எமக்குக்கும் நடத்து வருகிறது.

கடுமர்ச்சக:—அதிர்ப்படம் வந்தால் தலைநிலத்துக்கொன்று உத்திரவாயிருப்பதே பெரிய அதிர்ஷ்டம். ஏனெனில் என்னுடையவது துதன் தலையிலிருந்து தவறி விழுந்தால் உயிர் தலைபெயர் விடும்.

ஹேமசுந்:—ஆனால் துதன் தலையிலே மீதிபதி கிறீர்களா?

உக்கிர:—உப்படியுமில்லை.

ஹேமசுந்:—அப்படியானால் அதிர்ப்பட்ட தேவதை யின் மத்தியபாகத்தில் கவிக்கிறீர்மனா?

கடுமர்ச்சக:—அப்படித்தான். துவன் எங்களை இ ண்ணம் பரிசுஷ்கப்படுத்தாமல் உணியுத்திரவிய தான் வைத்திருக்கிறது.

ஹேமசுந்:—அதன் ஒருவாளுக்குத் திடத்தின் ஒரு னாலிருக்கமாட்டான். அவன் சென்றி தெரியுமே! வேறென்ன விசேஷம்?

உக்கிர:—ஒன்றுமில்லைகூடியல்லை. உக்கிர தீப் பொழுது யோக்கியமாய் நடத்திக்ருகிறது என்பத தான் விசேஷம்.

ஹேமசுந்:—அப்படியானால் புலப்பிரதமம் சமீ பித்துவிட்டதுபோலும்! நீர் சொல்லுகிறது. உப் பச்சுடியதாபிவையே! உலகமெல்லாம் பேசுகிறீர். மாயிருந்தால் நீங்கள் என் இந்த சிறைக்காலங்கு வருகிறீர்கள்?

கடுமர்ச்சக:—சிறைச்சாலையா!

ஹேமசுந்:—ஆம்! உதயபுர் ஒரு சிறைக்கால மல்லவா?

உக்கிர:—அப்படியானால் உலகமுழுவதிலே ஒரு சிறைக்காலத்தான்.

ஹேமசுந்:—ஆம். அதில் மிகை குளங்களும் இருட்டறையுமாய் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் உத்திரம் இந்த உதயபுர்தான் மதர பயக்காலங் குறை.

உக்கிர:—எகடன் அப்படி சிறைக்காலமே! கசராஜா!

ஹேமசுந்:—நீங்கள் அப்படி சிறைக்காலம்தான் உலகமுக்கு இது சிறைக்காலமல்ல. என் அப்படி சிறைக்காலமோ அப்படித்தான் உலகமுக்குள்ளுத் து. உலகத் தன்மை சிறைத்தான் உலகத்தான். உபெட்டா உண்டி சிறைத்தான் உபெட்டாதான். குஞ்சு என்னுமாத் திடத் து சிறைக்காலம்கத்தான் தோத்தமேது.

புலஸ்தி:—உலகசொல்லோருக்கும் கெடுமமுண்டாகட்டும்!

ஹேமசுத்:—ஒரு கங்குலி சொல்லுகிறேன் கடோர்க்கஜேசுரனா, கங்குலியுறவும் காதுக்கொருவாக நின்றிருக்கிறான். அத்தோ வருகிறதே அத்தப் பெரிய குழந்தைக்கு இன்னும் பல்முனைக்கவில்லை.

உக்கிராருதி:—அவர் இரண்டாந்தரம் இருமுடிதைப் பருவத்துக்கு வந்திருக்கிறார். என்னெல்லாம் வார்த்தி பத்திலு குழந்தையின் சுபாவம் திரும்புகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஹேமசுத்:—கான் ஒரு ஹோசியம் சொல்லுகிறேன் பார்: அவர் நாடகக்காரர்கள் வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்க வருகிறார். (உடக்க) அப்பறம் போன திரைக்கம்பிழைமை எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

புலஸ்தி:—யுவராஜா அவர்களுக்கு ஒருசமாளமம்!

ஹேமசுத்:—புலஸ்தியிவார்மா அவர்களுக்கு ஒரு சமாளமம்! கங்குலெல்லாம் கல்விச்சாஸையில் படிக்கும்பொழுது காடகங்கள் ஆடுகிறதென்று.

புலஸ்தி:—அதுதான் சொல்லவந்தேன் சுவாமி. நாடகக்காரர்கள் அண்ணனைக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

ஹேமசுத்:—ஆ, அப்படியா! அப்பறம் என்ன செய்கிறது?

புலஸ்தி:—வினாயாட்டல்ல சுவாமி! நிச்சயமாகத்தான்!

ஹேமசுத்:—காங்குலெல்லாம் நாடகமாரும்பொழுது ஒவ்வொரு வேஷக்காரனும் ஒரு கோவேஷமுதையின் டேலேரிக் கொண்டுதான் ஆடுகிறது கழக்சம்.

புலஸ்தி:—நாடகத்திலும் சரி, வேஷத்திலும் சரி, அபிஷயத்திலும் சரி, இவர்களுக்குமிடமிடையிடையாக; சிறுங்காசனம், சோகாசனம், ஏருணாசனம், ஹார்யாசனம், எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்தவர்கள். இவர்களுட்குடில் எல்லாம் பொருத்தியிருக்கும்.

ஹேமசுத்:—வேறுவிதம், மிதிலாபுரிமன்னு என்ன விவையிலாத்தினமுனைக்கப்பட்டதா?

புலஸ்தி:—கவனுக்கு என்ன ஆகப்பட்டது சுவாமி?

ஹேமசுத்:—தெரியாதா?

“பலிவிறுத்த பெண்மணியாமது
சுவத்தியுதித்த கவமணியாம்—”

புலஸ்தி:—(தனக்குள்) இன்னும் என் பெண் குப்பகத்தாது!

ஹேமசுத்:—கான் சொல்லுகிறது சரியல்லவா ஐனகாஜனே?

புலஸ்தி:—என்னை ஐனகாஜனென்று உப்பிட்டால் எனக்கும் தயத்திறுத்த கவமணியான ஒரு பெண்ணிருக்கிறேன்.

ஹேமசுத்:—நீர் சொல்லுகிறது பாட்டிலென்பதில்லை. கான் அதை ஒப்புக்கொள்ளவேமாட்டேன்.

புலஸ்தி:—பாட்டில் வேறென்னதான் ஏற்படுகிறது, சுவாமி?

ஹேமசுத்:—மேலே தெரியாதா?

“தாயாதித்தத்தையுமாய்த் தாங்குகின்றதெய்வம்
சாயாது களியாகித் கலந்தினிக்குத் தெய்வம்
தெய்வமதே தெய்வம் தெய்வமதே தெய்வம்.”

போய் பதையமுது சாப்பிட்டுவிட்டுப் புரணங்களைப் படித்தாலல்லவோ இதெல்லாம் பாடமாகும்! போய் வேலையைப் பாரும்! (தனக்குள்) கல்வியோயாய் இதோ காடகக்காரர்க்கும் லந்துவிட்டார்கள். இனி இத்தக ஈழத்தினிடத்தில் சிம்பப்பட்டு யோசனைத்தத் தரமுமாய்ப் பேசவேண்டியதில்லை.

(காலைத்து காடகக்காரர்கள் வருகிறார்கள்)

வருங்குளையா வித்தான்கனே! உங்களுள்ளோருக்கும் கம் பெருவந்தனத்தூடன் கல்வியை கூதுகின்றேன். பதைய களப்பச்சளைய உங்களுமெல்லாம் பார்ச்ச மெத்த சத்தோஷையிருந்தேறது. ஏனையா கஜவேஷக்காரோ முகத்தில் சுருக்கங்கள் உண்டாகிவிட்டதே உமக்கு! இதோ என் தோழிக்கும் மிகை அரும்புகட்டிவிட்டாள்! இனி உங்களுக்கெம் பலியாது: முன்னிருத்ததைக்காட்டிலும் ஒருபிற உயரம் வாணுக்குச் சமீபத்திருக்கிறார். இன்னும் கொஞ்சகம்போனால் சிறகுமிகைத்தப் பறந்தவரும்கப்போலும். கண்டம்மட்டும் உட்பட்டது எருவைத்தொண்டையாய் போகாமல் பார்த்துக்கொள் பெண்ணே! கல்வியிருக்கட்டும்! கங்கே, சுடச்சுட ஒரு பாட்டு! கேட்டு வேறுகனாகிவிட்டது! வந்தது உவாததுமாய் ஈதிரிக்குக் கொஞ்சம் பரிகாசப்பாத்துவிடுவோம். சீக்கெம் சொல்லு.

முதல் காடகக்கான்:—எத்ப்பாட்டு வேண்டும் மகாராஜ்?

ஹேமசுத்:—முன்னொருதலைச் சீர் கெட்டபுப் பாட்டுக்கண்டங்கிய ஒரு பாகத்தை அபிஷயத்தோடு தள்ளினமயில் ஒப்புவிக்கக்கேட்டேன். அது அப்பொழுது எனக்கு வேறு ஆனந்தமாயிருந்தது. ஆனால் அது காடகமாக ஓரே ஒருதலையதான் சபையில் ஆடப்பட்டது. அப்பொழுது அது சபையோர்க்கு அவ்வளவாக உவகிக்கவில்லை. என்னெல்லாம் சாமான்ய ஜனங்கள் விரும்புகிற பூடோபமாவது அல்லது போலிவிதவாக்கள் விரும்புகிற சிலைக்கனாவது ஒன்றைப் பத்தாய்ச் சொல்லும் உத்தியோகங்களாவது அதில் கிடையாது. ஏப்பொழுதும் ஜனங்களுக்கு அதுவை அதுகாவே விட்டு விட்டார் போதாது. அத்தகுத் கெடுஞ்சம் தயத்தகடு ஆகப்படாவிட்டாலும் வர்ணத்தகடாவது வந்தி ஒட்டினுத்தான் அதுவை அதுகென்று ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆனால் எனக்குத்தெரிந்த

சில உண்மையான வித்வான்கள் மனதாடக்கமும் அமைதியும் அழகும் பொருத்தின காதலென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதில் முத்தியமாய் என் பிரியப்பட்ட பாட்டுக்களில் முத்தியபட்டு இப்படித் தான் ஆய்ப்பிக்கும். யோசித்துச் சொல்லுகிறேன். அது சந்திராவதி இறந்துபோன தன் கண்ணிருதித் துப் புலம்புமிடம்.

“முறையே செலுத்து சொங்கோலுத்தி லெவர் [க்கும்”

இல்லை, அப்படியில்லை—இப்பொழுது ஏராளம் வந்தது—“செங்கோல்” என்று ஆரம்பிக்கும்:—

“செங்கோலுத்தின் முறையே செலுத்துதி [லோலெவர்க்கு முறையே வெச்சோபாயா விதன்மண்ணம்மை விடுவி [க்கவென்னி வருகன், பங்கேருகத்து மலர்போல் விளங்குவதுக; மகி [ந்தபரிவா வெங்கே மெருகைமகினைன்று கேட்கிலெதி [போது சொல்வன் மகனே! ஸ்லோர் வகுத்த முறையா மறங்களுலெட்டி [லொன்று குறையேம் இல்லோரை மந்தமிசைதோயிதங்கு மிறையின் [றயேறவுகலேம் சொல்லோமறுத்துமுறையோ முறாத்த துற [வோர்கள் புத்திட்டலேம் ஸ்லோர் தமக்குமிளிகே வினப்பமேதாக வங் [ததிதலே— மறையிதபுற்ற புறநாட்டித்த வருகேனையான் [வதறியேம், மறையிதமுற்று முனாவமைச்சையனிடாயில் [வைத்து மறியேம், குறையே விழுத்துவினையேவினாத்தருகவை [த்திருந்து மறியேம், இறையே, தவத்தின்வினாவே, மெமக்குமிது [லோ விதித்த விதியே!”

மேலே நீர் சொல்லும்.

புலங்குதி:—தாங்களே வெகு கேள்வியாய்ப் பாடுகிறீர்களே!—அழுத்திப்பிடுக்தமாய் உறுத்தவேண்டிய இடத்தில் உறுத்திப் பொருள்வினங்கச சொல்லுகின்றீர்களே.

நாடகக்காரர்:—“பனிமான்னென்று வெயிலா [லுங்குதி பனியானென்று முலவா வளரியாவெவ்க்கணாவாலித்தவதிபாவமெ [ன்னொ ளியேன் தனியேவிடத்துவிடேயேயென்றென்று கலாயிது [ருண்ட தனையே யினியானாய்ப்பியுயிர்வாழ்வென்னதனித [மோதும் யானுவெயே— ிறையோசைபெற்ற பறையோசையுற் றை [யாய் விதைத்த சமுரிள்

செங்கோலுத்திசெழுந்த சந்திராவதிதத்த [செயலோ, மறையோளிரக்கவனாடாடாந்துவருவாதரி [த்த வடவே லிறையோனாரித்தமகனே, யுனக்குமிதுவோ [விதித்த விதியே! வானின்நிறித்த சொகிசெந்தநாண் மறைபோ [வலிவ் விழிநீர் ணனின்நி மேனிபுதிதங்கள் சித்தயிரின்நி [வெம்புதழுவின் மேனின்நி வெத்தநலிப்போல் மயங்கி விதியா [னா கொத்துதனியே யானின்நிவெவெனென்பதில்லை யிறவோவு [ன்றி மகனே! கனமுத்தேவ தருவுத்தித்த கரும் பெருத்த [வாழும் தினமுரு செறக்குமாமுத்தரித்தகையும் மிடக் [குமுறை கண்டு இனமுத்தரித்ததவிரானபாவி தவாமென் [நன் மகனே மனமுத்தரிப்பதில் கொந்து பெத்த வயிறுத்தரிப் [பதிலையே!

புலங்குதி:—இதென்ன மணக்கில்லாமல் வளருகிறதே!

நேரமாத்:—ஆம். எங்கேசொரு கல்லாண் பார்த்து உமது தாமதமையும் இத்தப் பாட்டுக்களையும் ஆம்பட்டன் கொட்டகைக் கணப்பிவிற்றவாய்—மேலே சொல்லுமையா—அவருக்கு எதாவது “குயிலே மயிலே கேகிலாமே” என்று பாடினான் இன்று முழுவதும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்; இல்லாவிட்டால் அவருக்குத் தூக்கம் வந்தாலும்—மேலே சொல்லும் நீர்—“என்னுமகன் தன்” —

நாடகக்காரர்:—“என்னுமகன் தன் மணிமார்பிலேறி” —

நேரமாத்:—“மணிமார்பிலேறி” “விதியார்பிலேறி”

புலங்குதி:—“மணிமார்பிலேறி” என்பதுதான் பொருத்தியிருக்கிறது.

நாடகக்:—“என்னுமகன் தன் மணிமார்பிலேறி [வினாயாறிகின்ற வெழிலோம், முன்னுன் வினாத்தகனன்முத்தவெம்மின்முத [லே ஈடத்தமலாய், சென்னுன் துண்டு சேந்தியனிருத்த தெனயா [திரக்குமெனாக் மன்னுன் வகுத்தலெயெனது தன்னுன்வந்தகா [தாமகனே உறவாடா போத்தவிடாக்கணத்தின் கடியானி [ந்ததவெனென இதுவாதிருக்குமபிபாவி தன் குறையெவெ தென [ங்குதியோ

திருவாய் சிவந்த கணிவாயைத் தன் செய்விராய்
 [முடித்து விழியாய்
 பிறவாய் சித்தனடியே வருத்து பெருமானளி
 த்த மகனே,
 வடியேறு வெற்றிடுடுவேன் மலர்க்கை மகனே
 [முடித்து மடியாக்
 கொடியேன் முடித்தில் விழிப்பார் முனிக்குவன
 [சாடமுடித்த கொடையார்
 இடியேறடர்ந்த மரமரங் மணவிரிவையேயு
 [முடித்துச் சாடகோ
 அடியேனையொக்க முடியாதிருத்தலரியாயமிக்க
 [யுமனே

|| ஸ்லோகம் || :—அதோ பாருங்கள், அவன் முகமெல்லாம் சிவந்து கண்களில் கீர் ததுப்புகிறது—போது ம்பின்னாய், சிவந்து—

|| வேறுபாடு || :—போதும், அப்பாம்பார்ந்துக்கொண்டோம்—ஐயா, கிரீடத் தூட்டக்காரர்களுக்குத் தகுந்த ஜாஸ்கி ஏற்பாடு செய்து அவர்களுக்கு வேண்டிய காமாண்டிகளைக் கொடுத்து அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளும். இல்லவாஸ்டில் காணாதேவ முட்டத்தில் கண்ணம்போல் அபிசாயம் பிடிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அப்பாம்பு என்னிடம் முறையற்றவர்கள் பயனில்லை. இவர்கள் தானையா அந்தந்தக் காலத்தின் கோலத் தையெல்லாம் கிட்டிவிட்டிடுவாறுவதுபோல் பட்டம் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்—இவர்கள் வாயால் கல்லெயர் வாங்கவேண்டும்—ஆகலால், என் செல்லுவிடா தெரிந்ததா, கொஞ்சம் தயவுசெய்து அவர்களைக் கவனித்துக்கொள்ளும்.

|| ஸ்லோகம் || :—அவ்வாறுவா யோக்கியதைக்குத்தகுந்தபடி மரியாதை செய்கிறேன் கவான்!

|| வேறுபாடு || :—அதேபோலத்தான், 'ஓம்! அப்படியொன்றுக்குச் செய்யாதேயும்! ஒவ்வொருவனையும் அவனுடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்தபடி மரியாதை செய்ய ஓம்பித்தான் கசையடிக்குத் தப்புகிறவன் யார்? ஆதலால் அப்படியே செய்யாமல் ஒவ்வொருவனையும் அவனுடைய யோக்கியதை எப்படி இருக்கப்போகிறது என்பதுமே அந்தந்தக்கும் யோக்கியமானதொரு தகுந்தபடி கொள்வாயித்தவோம்—பொது அயோக்கியமையும் காமனுக்குச் செய்யுமரியாதையினால் அவனுடைய அயோக்கியத்தை எம்மிடத்திலாவது கவனமடையுமா? காண்பிக்கவெட்பப்பெய்யுமெல்லவதுதான் ஒப்பெருத்தன்மைக்குரியது, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போகான்.

|| ஸ்லோகம் || :—எல்லோரும் என்னுடன் வருங்கள் ஐயா.

|| வேறுபாடு || :—கீழ்க்கொண்டோரும் போய் வராதே—கண்ணு ஒரு தூட்டம் போடுவோம் (முடிக்காடக்காணத்தையே கந்தெல்லோரும் பண்ணியவர்களுடன் போய்விடுகிறார்கள்) நன்பனை என்னும் ஒரு சக்தி வேட்கலென்றும். உங்கள் சக்திதாருக்கு "ஜயபாஸ்கம் உதம்" ஆடத்தெரியுமா?

நாடக்காரர் :—தெரியும், ஆனால் அதிசயத்தை அழைக்கிறேன்.

|| வேறுபாடு || :—காண இவ்வு அந்த தூட்டம் போடுவோம். அதில் புதிதாய் பத்துப்பதினாந்து வர். காண் சோத்து எழுதித்தருகிறேன் அதையும் சேர்த்துப்பாடம் பண்ணிவிடமுடியுமல்லவோ?

நாடகம் :—முடியும் மகாராஜ்!

|| வேறுபாடு || :—கவனம் கீர் அதோ அந்தப்பெயர் வடோடு கூடப்பாடம் அவர் காதில் கேட்கும்படி அவரை கீழ்க்காடும்படி காலம்செய்யாதேயுங்கள். (முதல் காடக்காணம் போய்விட்கிறான்) கண்பக்களே கீழ்க்காணம் காருங்கள்! அப்பாம்பார்ந்திடு பேசிக்கொண்டோம். இன்னார்க்கு உங்களைக்கொண்டில் மிக்கச்சோடியாயிற்று.

கடோர்க்கு }—அதே கவனம் கீழ்க்காணத்து!
 உக்கிரருத் }

|| வேறுபாடு || :—வந்தனம், வந்தனம் - (கடோர்க்கு ஐயும் உக்கிரருத்தினும் போய்விடுகிறார்கள்)—இனி எகாத்தமாயிருக்கலாய்மா! உம் இன்னமென்ன சமூகை இன்னம்த! இதோ இந்த காடக்காணப்பார்! கீழையாட்டிக்காணம் போட்டுக்கொண்டோம்! வேகத்தில் தனத்தொத்த துக்கத்தென் தனதாச பாலித்துக் கொள்வாதினாலேயே உண்மையாக துக்கமுண்டாவி முடித்தில் எக்கத்தோன். குடல் ததத்தத்தக் கண்களில் கீர் ததும்ப அது துடிப்பித்தலிட்டான்! இதெல்லாம் யாருக்காக? சந்திவதிக்காவா? இவன் யார்? சந்திவதி யார்? ஒருவருக்கொருவர் என்ன உறவு? இவன் முன்பின் பார்த்திராத சந்திவதிக்கே இப்படி அருவாணுடன் சண்டிப்போல் தல் கொத்த பிதானை அடியாயாய் அக்கிரமாய் இத்திருக்குப்பனத்தில்தான் என்ன பாடுபடமாட்டான்? பிறவா என்ன பாடுபடுத்தமாட்டான்?—காடக்க சாஸ்யெல்லாம் கண்ணில் ஆரம்பிப்பெருசடிப்பான்—காது சொப்பலிக்கக் கதறான். குற்றமுன்ன கெடுகைக்குத்திட்ட பிடுக்கிவிடுவான். சபாவுமாயிருப்பவர்களைப் பிடித்து முடிக்கச்செய்வான்—எனினுவெனில் வெறுத் துக்குமுறித்திதடியும்தான் எனக்கு கேள்விருக்கும் துக்கத்திற்கும் அவமானத்துக்கும் யாதொரு பங்காரமுத்தேடாது கத்த சாப்பிட்டோமென்று விளக்குகிறேன். என்னையா. ஒரு சொத்த சகப்பன், ஒரு மகாராஜன், உத்தமணுமூர்த்த பிடி, இப்பெரிப்பட்ட சண்டிவதி ஒருகொண்ட பிறப்பை, ஒருமகாராஜசகுமிய சித்தப்பன் கொள்வாயிட்டு என் சொத்த தாயையும் கூட்டிக்கொண்டு சகமாய் ராஜ்யமாகுகிறான்—அதையும் என் உயிரோடு கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்—சே! கோஷமுடன் புருஷனப்படி யிருப்பானா? காண்கு யாராவது என்னைப்பார்த்து "ஓ, கைமயன்னை" என்று கூப்பிட்டால் பதில் சொல்லாமல் தலையில் முக்காடிட்டு அத்தப் பட்டப்பெயரை அக்கிரகிக்க வேண்டியது தான்—கோஷமல்லாவிட்டாலும் இப்படி அகைய உமாய் மாண்டபோது பிதாவுக்காக மனமிக்வி வந்து

தவிர்ந்தாள்! உம் கொஞ்சதான் உம் கொஞ்சமா? அருகயத்தின் அருகென்பதே இவையானோ? இரத்தப் பிரதாவுக்காக வகுத்தப்படாத காமதானு இவ்வளவு பெரிய சேஷுப்பதே ஆகந்த பிரணாவுகின்றான்! என்னவென்பதொம் காப்பதும் போய்விட்டது! என்னவெனய சிந்தானத்தின் வேகெவருவது இருந்தால் இத்தனை காலியுக்களுக்கு என்னென்றது அருகதுவியுதான்—அத்தத்த திருந்தப் 'படவா'வாகிய 'சொலை' பாதனைக் கண்டது கண்டபயாய்த் துண்டாடா காமக்கும் கரிக்கும் திரைமயாப் போய்விடுவான். காது இத்த வசனானோடு சரி! போகிறது, இத்தபட்டகதது காதியாய்த் தனிமையான இடத்தில்! காதுக்குள் காது கேட்காதபடி கைகொடுக்கிறான்! அமைதப்பட்டுச் சத்தோவது!

ஆர் அறிஞர்க்குள்—ஆனால் இப்பொழுது அருகது! போதுமா? அருகுவெண்ணையான்? என்னத்ததையாதா என்ன! உன்மது அழிவேண்டாதுமாய்! இத்தகாலையே போய் அத்தச் கண்டபயானைக் கொல்லுகின்றதற்கு என்னததை? அவனை என்ன கொல்லவேண்டும்? அத்தக் காமாட்டி வேலையை என்ன என் ஒப்புக்கொண்டவெண்டும்? உன் பிரதாவுக்குப் புத்திசுவல்வா? உன் பிரதாவை அவன் கொல்லவில்லையா?—அவன் கொன்றால் அத்தக்குள் துண்டின அவனை ஒருபோதும் விடாது. உடவுள் என்ன சம்பாயிப்பதியாய் ஏற்படுத்தியிருக்கிறா?—இத்த விஷயத்தில் உடவுள் உன்முலமகத்தான் அவனை தண்டிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்—அதற்குள் ஏற்படவில்லை! என் அவனைக் கொல்லவேண்டியது உடவுள் சகையெமென்று மாறவது என்ன பித்தம் பகத்தில் இதோ கொல்லெய்யத் தவாரமாய்க்கொடுத்தேன். மேலும் அவனைக்கேட்டான் அவன் தான் செய்த காரியத்திற்கு என்ன சமாதானம் கொல்லுவானோ? அவன் மனதில் என்ன காண்குத்திருக்குமோ? ஆனால் உன் காலியைப்பாட்டுகின்றனிடத்தில் கொடுத்தவிடிக் காமையிருக்கிறா?—அவன் துடித்தனம் சமையிட்டால் ஜனங்களை அவனைக் கொன்றதுவிட்டு, என் மேல்க்கியவையிருத்தால் என்ன காலியத்திலிருத்த விடுவான். அமைதப்படுகிறான் எனது காலிய!—சே! இதென்ன பயித்தியக்கார யோசனாகன்! இத்த மாதிரி

விஷயத்திலே இப்படி மாரும் குருதினும் கொல்லவேண்டியவாட்டம்கள்கள்—அத்தக்கு என்னென்ன பொய்ததது! பிரதாப்பொய்க்காலியிலே எப்பது குத்ததது! என்னவென்று இத்தக் கொல்லி கொன்றான். மிகுந்ததது! உன்மது அருகதுக்கு பதின் கொடுக்கிட்டத்தது! மேலான மேல் உடவையுததை எடுத்தபெய்யுக்கொடுத்தது. என்ன ஒரு காரியத்ததது செய்ததற்குப் பிரதேவர்க்கு அவையே கொஞ்சுக்கொண்டபது ஒருபோதும் காணாமலாயிட்டாது. என் மயக்கானுக் கொன்றான் என்னவாத்ததிலேயே! காண்கதோன் திருந்ததான் என்னத்த விஷயமாயுமாய்!

ஆனால் இவ்வளவு புலமத்தம் பொருத்தது ஆனது தோன்றிய தேவதாசியிடத்தில் உன் கித்தப்பயனைக் கொன்றவதவாது என் வாக்கத்ததது!—அப்பொழுது இவ்வளவு மேலிக்குத் ததவையில்க்கு—போகிக்க காலிகாதுமில்லை—ஆனால் கொடுத்தவர்களை, காதிகொன்றவெண்டாய்! பிரதான காமத்ததை செய்வதாய் வாக்கத்தததால் பின்ப அதை வேறுமேருமாய் குப்பதததான் கரியான கரியம், மேலும் கண்டகுத்ததோன்றிய தேவதாசியின் தேவதாசியை, பிரதானியை என்னவே! கண்டித்த கொட்ட வயதில் அன்னமுவிட்டு வேறுத்தை பார்த்தகத்ததோ என்னவே! என்னவாத்திற்கும் காண்குட்டத்தில் என் கித்தப்பயன் எப்பது உத்தகொள்கிறதென்னது கவனித்த கத்தக்குத் தத்பபடி அப்பதத காரும் உடக்குகொண்டமே! அதனை இத்தகாரில் கொலை செய்தவர்க்கு உடத்தில் உட்குப் பொய்க்கொலையைக் கண்டபயன் தத்க்குத் குத்ததத ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாக்கி சேக்கல் - என் இத்தப்பயன் குத்தமுன்னவையின் எரியை காட்டத்தில் தன் குத்தத்தை அவன் வெளிப்படையால் ஒப்புக்கொண்டாவிட்டதும், முத்தததும், மயாசிலும், செயல்செய்து உன்னை ஏற்படுத்தியும்—ஆம், காலியம் துட்டத்தில்தான் காண்குத் தெரியுமோகிறது - அதவனையின் பொதுத்தத்கொள்கவோம் - பொதுத்ததார் புதி ஆக்வான்.

(போய்க்குத்ததும்.)

(குரவாடாவது அங்கம் முய்யும்.)

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.
சிதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

அதிகாரம்—11.

சேஷப்பயர் பக்கராவின் தன் மனைவியோடும் பெண்ணோடும் கொஞ்சகாலம் வெகு சகமாயிருந்தார். ஆனால் அத்தப்படி வெகு காலிருக்க அருக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை. ஜானகியைப்பாருக்குத் ததீக்க வியாதி உண்டாகி அது கொஞ்சம் கொஞ்ச

மாக அதிகரித்தவிட்டது. என்ன காலியம் பார்த்தம் விவாதிக்கக்கொண்டது. காட்டிலே ஒருவன் ஜானகியைப்பாருக்கு, சரியான மயக்கமாயும் சத்தததும் வயத்தியபாவுகொடுத்தது. அப்பொழுத்தததில் உட்புவுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. உட்புவுக்காக கண்டதும் ஜானகியைக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. கிட்டிக்கொண்டது

[illegible][illegible]

வைத்துப் பூட்டி நிறவுகோலுள் பட்டதின் பின் பக்கத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி கொடுக்கவந்தான். பிறகு ஒவ்வொரு இஷையையும் பூட்டிவெகு நூக்கிறதையாக நிறவுகோலை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குவந்து நிறவுகோலையும் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி வீட்டில் பானியில் ஓர் பிறையில் வைத்து விட்டு தன்னை ஒருவரும் கவனியாமலிருந்த சமயம் பார்த்து மென்னை சேஷ்யயருக்கு ஓர் கடிதமெழுதி, அதை சேஷ்யயருடைய அறையில் போட்டுவிட்டு ஒருநாளுக்கும் தெரியாமல் போய்விட்டான். போகும்போதே சுப்பு சுவாமி பவானே என் யஜமானி கடிதம் ஒருவர்கையிலும் அகப்படாமலிருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டே போய்விட்டான். சேஷ்யயர் வெகுசொன்ம்கையோ லொரியேயோயிருந்து, பிரகு வீட்டிற்குள் பாரக்கும்போது சுப்பு வைக்காளோம். எங்கே சேஷப்பார்த்துமால் அரப்பாளியில் தன் அறைக்குள் வந்துபார்த்ததும் மேஜையில் ஓர் கடிதம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்து, அதில் அடிவில் வருமான எழுதப்பட்டிருந்தது.

“என் தகப்பனுக்கு சமானமான சேஷ்யயாவர் எனக்கு சுப்பு கடிதமாகும். காண் இன்னும் சிலசொலம் இந்த வீட்டிலிருந்து நங்கள் பக்கம் போனபிறகு போகலாமென்று இருந்தில் சுவாமி எனக்கு யின் அபராதங்களைப்பெல்லாம் கொண்டுவந்துவிட்டு என்னை சீக்கிரம் புறப்படுவது செய்துவிட்டான். நான்கெண்ணைத் தேடக்கூடாது. காண் எங்கே போயிருக்கிறேனென்பதை வினாரிக்கவும் வேண்டியதில்லை. என் யஜமானியமான் கொடுத்த ஒரு கடிதத்தையும் உங்கள் வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டேன். சுப்பு.” என்று எழுதியிருந்தது. இந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு சேஷ்யயர் சுப்பு போனதைப்பற்றி ரொம்பவும் வருத்தப்பட்டார். அவன் என்ன தேடவேண்டாமென்று சொல்லியும் சேஷ்யயர் தனாக இடங்களுக்கு ஆன் அனுப்பி வினாசித்துப்பார்த்தார். சுப்பு எங்கேயும் அகப்படவில்லை. பிறகு சேஷ்யயர் வீட்டிற்கு ஒரு சமையல்காரனை திட்டபெய்து போடக்கொண்டார். கொஞ்சகாலத்திற்குப்பிறகு சேஷ்யயருக்கு திக்கத்தால் ஓர் வயிற்றுவிட விளாதி பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டது. வயிற்றுவிட வந்துவிட்டால் தவருக்கு உயிர் போவதே கவமென்றுதொன்றும. சில சமயங்களில் கத்திசொல்லியெழுதுகொள்ளக்கூட பார்த்தார். இதையெல்லாம் பார்த்து காமேசுவரயர் மனங்கொல்லி தக்கத்தை தன்வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டார். சேஷ்யயருக்கு வரவா விளாதி அநிமாவிலிட்டது. என்ன வைத்தம் பார்த்தும் அதுகூடப்படவில்லை. கடைசியில் காமேசுவரயர் பார்த்து மணங்கேசோமல் தன் வீட்டிலேயே சேஷ்யயரையும் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு தகுந்த வைத்யர்களை தருவித்துப்பார்க்கச் சொன்னார். அவர்க் கிஷயமாகக் குரிய கவலையால், தவறப்படுதலினால் வேகவேகம் எல்லாம் வைக்கப்பட்டது. இ

வர் உதாவது வைப்பிக்காயிருக்கலாம் மென்றும் தித்து மார்த்திக்கொண்டு பரக்கக் கொண்டே மென்றும் சொன்னார்கள். அந்தப்படியே காமேசுவரயர் பார்க்கிறதற்கும் சொல்லியனுப்பியபார்த்தார். ஒன்றிற்கும் விளாதி பிடிபடாததைப்பார்த்து கடைசியில் வைத்தயன் சேஷ்யயர் பட்டணம்போய் உடம்ப பார்த்துக்கொண்டார். தான் செஷ்யயருக்கு உன்ருன். காமேசுவரயரும் கத்தினைக்கி சேஷ்யயரை பட்டணத்திற்கு கூட்டிக்கொண்டுபோய் மைலாப்பூரில் தகுந்த ஜாடை யேற்படுத்தி ஓர் பரிசாகனை வைத்துவிட்டு வைத்தயர் விடத் தனக்கு தினம் ஒன்றுக்கு 50-ரு கொடுப்பதாக சொல்லி பார்த்து வைத்துவிட்டு தனக்கு ஊரில் அதிகாரியிருந்தபடியான, சேஷ்யயரை உடம்ப ஜாக்கையாய் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதக்கும் தினம் ஒரு கடிதம் தேவத்திடையப்பற்றி எழுதப்பட்டிருந்த திட்டம்செய்து தனக்குத் திருப்பியவந்தார். காமேசுவரயர் சொல்படியே சேஷ்யயரும் தினம் ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொண்டுவந்தார். உடம்ப கொஞ்சம் கிணு கூலமாகவே வருகிறதென்று கடிதத்தால் தெரிய, காமேசுவரயருக்கும் சந்தோஷமாயிருந்தது.

(இன்னும் வரும்.)

எஸ். இராமஸ்வாமி ஸ்வாமி, பி. ஏ.

—(—)

MAHABALIPURAM.

மகாபலிபுரம்.

(68-வது பக்கத்தேர்ட்சுரி.)

10. ஒருகல் ரதம்.—மேற்படி ரதங்களுக்கு சுற்று தெற்கில் ஒரு பாறையில் வெட்டப்பட்ட கல்ரதம். இதுவும் மேற்படி ரதங்களை அளவில் ஒன்றிருக்கிறதென்றே கூறலாம்.

11. ஐந்து கல்ரதம்.—மேற்படி ரதங்களை விருந்து சுமார் அரைநாளைத் தூரம் தென்ருல் இந்த வினோகமார் 5 கல்ரதங்களையும் காணலாம். ஒரு பெரும்பாறையில் வெட்டப்பட்டது. ஒன்று சுமார் 50-அடி நீளமும் 18-அடி அகலமும் 36-அடி உயரமுமுள்ளதாய் காண்குபுத்தினும் மண்டபம்போன்ற குத்துக்கால்களையுடையதாய் வெகு கம்பிரமாய் விளங்குகிறது. மற்றொன்று 25-அடி சுயரதாமாயும் 50-அடி உயரமுமுள்ளதாயும் மனிதர்கள் ரதத்தின் உச்சிவரையில் ஏறிச் சென்று பார்த்து வரக்கூடுததாயும் வெட்டப்பட்டவெகு அழகாய் காணப்படுகிறது. மற்ற மூன்று ரதங்களும் சிறியவை, இந்த பஞ்சரதங்களை யல்லது கோபுரங்களையடுத்து

ஒரு பாளை, கிங்கம், எருது, இவைகளும் வெகு அழகாய் பாறைகளில் வெட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளைப் பார் பவகிடங்களில் உடைத்துத் தகர்த்திருக்கிறார்கள். பூர்விக சின்னங்களை காப்பாற்ற ஏற்படுத்தப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் இவைகளைக் கவனித்து சிலரிடேய்க்களைச் செய்திருக்கிறார்களென்றும் போதாதென்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது.

12. கரையையாள்பெருமாள்.—இது சமுத்திரக் கரையோரத்தில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற பாவனையாய் வெய்திருக்கிற பெரிய கற்சிலை. இதை மகாபலி சக்கரவர்த்தியின் உருவமென்றும் சிலர் கூறுவதுண்டு.

13. பழையகிண்டலுள்.—இது ஒரு பெருமபாறையின்மேல் கட்டப்பட்ட கோபுரம்போன்ற கட்டடம். இப்பொழுது இதன் மேல் விளக்குப் போடுவதில்லை. வேறு தூதனமான ஒரு கட்டடம் கட்டி யதன்பேரில் போடப்படுகிறது. ஆயினும் பழைய கட்டடத்தை கிண்டலுள் உத்தியோகஸ்தர்கள் கவனம் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

14. பெருமாள் சக்கதி.—ஒரு பெரும்பாறையில் குடைந்து வெட்டப்பட்ட பெரிய மண்டபம். இரட்டை வரிசையான தூண்களையுடையதாயும், ஒரு புறத்தில் ஒருவர் ஸர்ப்பத்தின்மேல் படுத்துக்கிற பாவனையாகவும், மற்றொரு புறத்தில் எருமை முகத்துடன் ஒரு ஆள யுத்தகோலமாய் நின்றிருக்கிற பாவனையாகவும், மற்றொரு புறத்தில் கிருஷ்ணன் சோவர்த்தனகிரியை தூக்கிக்கொண்டாய்க் பிடித்த பாவனையாகவும் வெட்டி வேலை செய்திருப்பது அக்தமும் ஆச்சரியமுடையிருக்கிறது. இப்படியே வேறு சிலசில வேலைப்பாடுகள் இடங்களுமுண்டு. மொத்தத்தில் இந்து தேசத்தினுள்ள பற்பல பூர்விகமான ஸ்தலங்களிலுள்ள சிற்பரகஸ்திரசாமர்த்தியத்தைக் காட்டுகிற சின்னங்களில் இதை முன்னையான தெனக் கூறலாம். ஒரே கல்லில் ஒரு கோபுரத்திற்கு அவசியமான ஒவ்வொரு அங்கங்களையு மமைத்து இவ்விடத்தில் செய்திருப்பது பீபால சக்கதி—த்திதுமில்லை.

இந்தஸ்தலத்திற்கு மலையாள தேவத்தி மென்றும் கூறுவதுண்டு. இத்தலமுள்ள பழைய பாறையில் அச்சடிக்கப்பட்ட இந்த தேவஸ்தானம் தர்பகத்தாயில் சீனிவாசராகஸயங்கராவர்களால் குறைத்த விவரமொரு அனுவிக்கு விளக்கப்படுகிறது. இந்த ஊரில் கல்லு அரிசி, பருப்பு முதலியவைகள் சரவணமால், தடீர், செம் முதலியவைகளாக வந்து கொண்டுவர கட்டடம். வாசத்திற்குத் தகுந்த வீடுகளும் கிடைப்பது அரிதானதாயும், தேவத்திற்கு ஆரோக்யமானபிடமாய்த் தேர்ப்பயிராததானும், வாத்தியங்காரர்கள் உடறுக்குடனே திருப்பிக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த ஊரில் செய்திருக்கப்பட்ட கல்லுக்கள் இன்னகாலத்தில் இன்னாள் செய்தப்பட்டதென்று விவரமாய் விதரிசுவிட்டன. ஆயினும் ஒருகாலத்தில் இந்த ஊர் அதிகபிரபலமானதாய் அச்சால் ஆளப்பட்டதாகவும், அப்பொழுது இந்த ஊர் பதினாறு சுதானமாய்க்கிழிந்திருந்த முன்னப்பட்ட மாயிருந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. பூர்வத்திலுண்டாகியிருந்த என்னாய்க்கத் திருப்பார்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற மகாவிஷ்ணுவை பிரத்தியக்ஷமாய் தரிசித்த என்னுண்டொன்று இவ்விடத்திற்கு வந்து சமுத்திரத்தினால் தடைப்பட்டவராய் திணைத்து, சமுத்திரோரே இறைத்து மேல் செல்லக் கருதி ஒரு வருஷகால மிறைத்ததாகவும், கடைவே இவருக்கு உதவிபாளாக வந்துதரமும் செஞ்சமிறைத்து தன்னினையடியாகச் செய்ததாகவும் பிறகு பத்தனுடைய அன்பிற்குரிய பித்தத்திபுஷ்பாய் தரிசனமித்ததாகவும், பண்டரிசியிடி ஆனந்த பரிவாராய் பாம்பெய்கிருந்தும் கிடைப்பதற்குரிதான இந்த மயனதரிசனத்தை இப்படியே கிருந்து யாவருக்கும் காத்திருந்து வென்றிவென்ற பார்த்ததிக்கக் கொடுத்தார்கள் அவர் வேண்டிதான் பெய்தானது வறையில் அகத்தியிருந்துடன் தரிசனம் தருததாகவும் கூறப்படுகிறது. பார்த்திதார்த்தர்கள் இவ்விடத்தில் சமுத்திர ஸ்நானம் விசேஷபலனைக் கொடுத்ததக்கென கம்மிசெய்திருக்கிறார்கள். சங்கம் மத்திரம் முதலியவைகளைக் கொண்டு வைத்து இவ்விடத்தில் பார்த்திராமனர்கள் இவ்விடத்தில் விட்டன.

சி. டி. வெங்கடரமண அய்யர்.

• SHORT STORY. "SIVASAMBAN."

சிவசாம்பன்.

இந்த ஓர் செழிப்பான கிராமம். இதையடுத்த காவேரிநீரின் ஓர் கிளை பாய்கிறபடியால் நெடுசெய்யுறிகளும், தென்னைக் கழுகு முதலிய பூக்களும் கண்களுக்குக் கெட்டிய தூரம் பந்த, நீர்வளம் சில வளம் பொருத்தி, குடிசைகள் பொருளாதா முன்ன வர்களையும், கஷ்டமென்பதையே அறியாதவர்களையும், நிடனாத் திவதேகமுடையவர்களையும் குதாறலை முன்னவர்களையு மிருந்தார்கள். இதில் பற்பல ஜாதியார் களிருந்ததன்றி, பின்னர்களுக்கு வேண்டிய அளவு ஸலீலியைக் கற்பித்து கர்க்கார் உத்தியோகத் தையே தமது குலத்தொழிலாக் கிக் கொள்ளக் குறி, கடன் பட்டாவது, யாசகஞ்செய்தாவது தமது பின்னாணை கற்பிக்கவேண்டுமென்ற பேரவாக்கொள்ளும் பார்ப்பினருமில்லாமற் போகவில்லை.

ஈதேவ்வுடைய பூவ்விதிகளை யுடையவர்களும் காமக்களை கல்வி பயிலவிட்டு, ஐசோர்ப் வக்கலாக யும், டிப்பிக்லெக்டாராகவும், சப்ஜுட்ஜியாகவும் பர்க்கை அவாக்கொண்டவர்களாய் செல்வியுடையதைக் கண்ட, மத்தியதாஸ்திதிகளையுடையவர்களும், ஏதென்களும் அதே கோக்கமுன்னவர்களாய் தம்முடைய களையும் உத்தியோகத்தின் பொருட்டாகவே கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். பலர் தமது பூரிசையையும் விடுகையையும் ஒவ்வொன்றாக விற்ற தமது செல்வச்செய்வர்களே தென்னித்திய கோம்பிரித்தி கண்ட பட்டணத்திற்கு அனுப்பி கல்விச்சாலையில் படிப்பித்து வந்தார்கள். இதில் போட்டா போட்டியுதிகரித்து: ஒருவர் என் குமாரனா பி. ஏ. வகையில் ஒரு வரை பார்த்துத்தான் விடுவேனென்பார்கள். மற்றொருவர் க்ருத்தியோலுக்கு ஈரி, பால் தியோலுக்கு ஈரி, என் மகளை பி. எல். வகையில் படிப்பிக்காமல் விடுவேனென்பார். வேறொருவர் தன் மைத்தனை பெரிட இத்தினிச்சேலிகைக்கத்தகுந்த பி. சி. இ. பரீட்சைகையில் பிடிப்பித்தே திருவேனென்பார்.

இவர்களில் மத்தியதாஸ்தியைச் சேர்ந்தவரும், அது சதாசாயகர் சிவசாம்பனுடைய தந்தையுமாய் கொள்கையாய், தனது ஓரே செல்வ பத்திக்குள்ள சிவசாம்பனை பிடிவெசபரீட்சையில் தேர்து வந்து குவேண்டி தமது வீட்டின் பேரில் 500 ரூபாய் கடன் வந்திருந்த. அவனுடைய பர்ப்பரிசையிலும் முதல் வகுப்பில் தேரவேனும், க்ருப்படிப்பதையிருந்தால் பாட்டாலையில் சம்பளமன்றி சேர்த்துக் கொள்வதில் தங்கக் உபாத்தியாயர் சம்பந்தத்தான். லெக்சுரையாகக் குவேண்டித்தான். வயதான எப். ஏ. க்ருப் படிப்பித்தான். இங்கு தொகையுதிகை வேண்டியிருந்ததால், வகையில் பணமின்றி அது குறை பூக்கை விற்ற இத்திய சேய்ச்சித்தி குறித்து தமது குள்ளுக்கு வேண்டிய வகையில்

அப்போதைக்கப்போது பணம் அனுப்பிக் கொண்டு வந்தார். எப். ஏ. பரீட்சைக்கு பணம் கட்டும் காலம் நெருங்கிற்று. சிவசாம்பன் ஓட்டலுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தொகைக்கும் பரீட்சை கட்டண்டித்திருக்கும் 50 ரூபாய் அனுப்பும்படி இசைந்து கடிதம் எழுதியும் லோகாதாயர் பதில் எழுதவில்லை. பிடிவெச பரீட்சைக்கு வீடும் எப். ஏ. க்ரு பூப்பில் தீர்ந்தது. கடன் வாங்க எண்ணிக்கொண்டு பலரிடம் சென்றனர். "தங்கள் குமானுக்கு இவ்வுகல் சம்பளம் கூட இல்லையாமே. இந்த வருஷத்தில் எப். ஏ. பரீட்சையும் முதல் வகுப்பில் தெருவான். பி. ஏ. க்ருப் படிக்க உபகார சம்பளமும் கிடைக்கும் ஒரு வேலைக்குச் சேர்த்தாலும் 60-80. வாய்குவான். இனி உங்கள் கஷ்டம் தீர்ந்தது" என்று சிலர் கூறினார்கள். ஒரு வகைகூடக் கிடைக்காதபடியால் குமானுக்கு பதில்கூட எழுதவில்லை.

சிவசாம்பன்—"இன்று சனி, காலை நூலிய, பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தைப் பார்த்தால் திங்கள் கிழமை பணம் கட்டமுடியாது. கொமத்திற்கு சென்று தாய் தகப்பனைக் கண்டு தொகை பெற்று வருவோம்." என்பதாக சனி அதிகாலையில் தனது இஷ்டர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

குடிமங்கலத்தில் லோகாதாயர் தனது மணல் மையப்பார்த்து:—

"என்னடி! சிவசாம்பனிடமிருந்து இரண்டு கடிதம் வந்துவிட்டது. திங்கட்கிழமை பரீட்சைக்குப் பணங்கட்டித்தினிதான். மெட்ரிசுலேஷனுக்கு வீடு போயிற்று. எப். ஏ. முடிவற்றிரு முத்தியே பூதியும் தொலைத்தது. யாகாதேட்ட டாலும் கமது மையம் பேரில் பொழுமை கொண்டு கடன் கூடக்கொடுக்க மாட்டென்கின்றார்கள். இந்தப் பரீட்சையில் எப்படியாவது தேறிவிட்டானானால் 50. 60-க்குக் குறையாமல் எங்கேயாவது வேலைக்கு அமர்த்திவிடலாம். என்னிடம் எதாவதுண்டானால் கொடுக்கிறாய்! இல்லாவிட்டால் வயதான படிப்பை சிறத்தி விடுவேண்டியது தான்."

மனைவி:—"என்னிடம் இன்னும் என்ன இருக்கிறது முத்தியே என் தாயார் வீட்டில் போட்ட கம்மலை கொடுத்தேன். பித்தி கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டிருந்த கூட்டிக்கையைப் பிடுக்கிக்கொண்டேன் வியல் விட்டான். ஒவ்வொருவரையோடும் விட்டுப் பண்டங்களை விற்ற சிறுபாடுசேர்த்து என்னைகையில் வைத்தகொண்டா இருக்கின்றேன். கிள்ளைகைகளையும் ஒவ்வொன்றாக விற்ற படிப்பும், படிப்பை என்பதாக என்விருந்து விட்டார்கள். உங்களை முதியாமல் என்னிடத்தில் ஒரு வகை கூட கிடையாதே. அவன் சம்பாதித்தப் போட்டியும் சாப்பிட்டியோசித்த தெரியாதான்! என்னவோ கடன்! கேட்கன் பிள்ளைபோல் இவனும் எப்பொழுது சிறிந்து வேரத்தில் சேருகிறானோ! கிண்கி படித்ததற்கான இந்த வீடு பூம் முதலியவைகளை கெல்லாம் சம்பாதித்திர்

கள். நீங்கள் செய்து வந்ததுபோல அவனும் கொக்
தப்பண்ணையுஞ் செய்துகொண்டி வந்தால் போகா
தா? அப்படியானால் வராமையாய்க் கப்பாதித்து யாருக்கு
வைக்கவேண்டும்? கமக்குள்ளே ஒருத்தன்.
அவனைத்தவரியாக வேறு இடத்தில் விட்டு விட்டு,
என் இங்கே யிருக்கிறதில் என்ன காரம். குந்தை
க்கு தலை கால் வைத்தது, யாவனுக்குதல்? நட
னே கடித்தவெழுதி பதப்பட்டு வாச்சொல்லுங்கள்.”

இவர்கள் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொ
ழுதே சிவசாம்பன் உள்ளே பிரவேசித்து நாம் தகப்
பன் கால்களில் விழுந்து கமஸ்கரித்தான்.

சிவசாம்பன்:—எனப்பா! சுடநம் கூட ஈழந
வில்லை.

லோகநாதய்யர்:—ஊயில் காவில்லை. அறிஞரே
நான் விழிக்கிறேன்.

சிவசாம்பன்:—இந்த காமத்தில் காசில்லை யென்
றால் என்ன செய்திதது? இந்த வருஷம் எப்படியும்
பரிணாமத்தில் தேறிவிடுவேன். எப். எ. தேரிகிட்
டால் எங்கேயாவது ஒரு வேலைக்கு பிரசுத்தனாகு
செய்து அமர்த்த விடுகின்றேன். யித்தி உங்களுக்கு
இந்தக்கூலம் வேண்டாம்.

நாயார்:—சிவசாம்பா! நீ முத்தி ஸ்னனஞ் செய்து
காப்பிடலா. எங்கேயாவது உங்கப்பா போய் கடன்
வாங்கிச்சென்ருவந்து கொடுக்கட்டும்.

சிவசாம்பன் ஸ்னனஞ் செய்யப்போனான். லோ
கநாதய்யர் மறுபடியும் யானையாவது கடன் கேட்க
லாமென்று வெளியே போனான்.

சற்று வேத்திக்கெல்லாம் தண்ணை விட்டுக்குத்
தீரும்பிவந்து சிவசாம்பா! கேட்காத விடமெல்லாம்
கேட்டேன், முட்டாத விடமெல்லாம் முட்டினேன்
என்ன செக்கிதது.

“அகப்பட்டுதோ? இல்லையோ?”

“இந்த வருஷம் சிக்கட்டும், வகுதிவருஷம்
யாத்திக்குக் கொள்வோம்.” “இந்த வருஷம் சிக்க
ட்டமோ? இந்த வருஷம் என் சிக்கடப்பட்டு படித்த
துபோல் இதுவரையில் எந்த வருஷமும் படிக்கயி
ல்லீன. பரிணைக்கு அனுப்புவதற்காக பாடசாலையில்
செய்யப்பட்ட பரிணையில் என் தான் முதலாகத்
தேறினேன். அப்படியிருக்க இந்த வருஷம் வேன்
டாமென்றால் என்மனம் கொதிக்கின்றதே, பணயி
ல்லாததால் இன்ன நாயன் பரிணைக்கு வரவில்லை
என்று கூடப்படிப்பவர்கள் என்னை கேள்விகெ
தைக்கேட்டுக் கொண்டிருப்பதை விட பிராணியை
யே விட்டுவிடலாமே.

பிராணம் கிழைப்பதற்கும்,

மானமோ சூசுத்திர நாகரகனது.”

என்று சொல்லிவிட்டு யோஷிக்கலானான்.

“அவ்வாறே அருவமுண்டாயா. ஆ! இக்கமத்தில்
எனக்கு பணயில்லாமல் செய்தல் கட்டினை. அது
என்னை என் இவ்வகைய தாம் படிக்குப்படிசெய்து
கண்டியில் கைவிட எனத்தாம்? அதற்கும் காரண
மிருப்பிருக்கும். அவரை காரணத்தால் விட்டுத்
களை? எப்படி? இப்பொழுதுஎன்ன அவதையாகி
யவர், அவராகவிரூக்க, அவரை தானதானக் கொன்று
கூறுவது எம்மையே ஆதல்? என் அவதையாகவிரூ
கின்றேன், என்னை சாதி வாய்ப்பதற்கு என் அவதா
காரியம் கண்டிப்பெட்டு, அவர் என்னை சாதிக்காவிட்
டாலென்றோ என் அவதா காரணமென்று கூட
லாம். சரி, நாம் வருமறுபிறிது ஒருபிரயாணம்
அதன் மூலம் ஒரு ஆவையாழைக்குத்தந்தோ? அது
கொசென்று, இனிது இனிது போனந்த மூலிது
என்றபடி தலையாகவிரூக்கு பணயினைக்கொன்று கூட
கட்டித்தந்தை தீர்த்துக்கொள்வோம்.” என்று பிரா
ணியை முடிபெய்துகொண்டான்:—

அம்மா! அப்பா! என் தென்னிந்தியா கேம்பரி
டிற்குப்போய் என் கூடப்படிக்கும் பின்னாலான
லொக நாதனுக்கு உதவி செய்யப்படுவதாகக்கேட்டு
பணத்தையகட்டி பரிணைக்குப் போகின்றேன். பித
ரு நான் செயலென்று கூறிவிட்டு புறப்பட்டான்.

நாயர்:—சிவசாம்பா! நீ போய்வந்தால், உன்
கூடப் படிக்கப்பட்டவர்களைப்போல் பரிணைக்குப்
பணம் கட்டலாம், நீ யாருக்கேத்திட்ட அப்படியும்
போகும் படித்தில், உனக்கு அவமானமாகவிரூக்
கும். சீர்தா அவமானத்தை சரிதம் சரித்தியாட்டம்
யிதனை வயிப்பிப்போலாக சரியானதென்று, போய்
வேண்டாம், என்று கூறு.

சிவசாம்பன்:—அம்மா! இல்லை, எனக்கு கடன்
கொடுப செய்வார். அவருடைய பரிபூர்ணமான கரு
பை எனக்குண்டாகும்படி நீ ஆசீர்வாதம் பண்ணு.
தடைசெய்யாதே.

நாயர்:—என்று; அப்பின்! எனக்கு யாவான்
கொடுப செய்வார், போகிலா.

சிவசாம்பன் முண்டமாய் நாம் கொண்டு குறித்த
வனத்தையகட்டி, பிரயாணமான ஆலயிருந்து
தினடியிலேந்து பதாயின மெல்ல கண்ணாற்று
திருவா தருத்த விடமென்றுள்ள அவதாயம் நெறு
த்திக்கொண்டிருந்தான். குறித்த காத்தறிந்த
பூத்தெரிந்த உதயமாயினான். மறுபடியும் அகட்டு
கப்போகின்ற உம் எந்த மெல்லம் காத்திற தகை
மை மருதியாகக்கொண்டு பணி ஐந்தின் மட்டும்,
இவனுக்கு துறவையாகத்தேடி, மெண்டத்து குத
பாடனோ, அனோ! திரிபயோ! சந்திரன்! உம்
காதனோ! பாரபயோ! என்று வாய்க்கிட்டுக் கூயி
ருன். தன் முன்னுஞ்சொலென்று விடவந்து அப்
பத்தினன் வருவதாக தோன்றி கண்ணாத்திதது
பாத்தான். காத்திரும் அகத்திட்டுக்கொண்டி வந்
பட்ட ஒரு காதத்தினன் தகைக்காலென்கூட வி
டத்தது. அதனெய்தித்து விதித்து விதிவையின்
வெளிக்கத்தினன் படித்தான்.

“தேடரிய சத்தாங் யென்
சித்தர்ரை குடிவெண்ட வறிவான தெய்வமே,
தேசோமயாகத்தமே.”

வனததாயுமானவர் பாடலின் ஸூட்சுயை எழுதிய கடி
தம். “இஃது அடிக்கண் சொன்னு முடியும் பாடல்
வெனத்திதரு வாவில்லை.”

தன் இனிமையான குரலால்.—

“இனிமே தெயக்குனருள் வருமோ வெனக்கருதி
எங்குதே கெஞ்சுமையோ,

இன்றைக் கிருத்தாளை காண்க் கிருப்பவென்
றென்னாவோ திடாரில்லைபே,

அவரியாயமாயித் தட்டில் யானென்று வருந்
கத்தகற்காணாகவோ,

ஊழ்நிரிந்து நான் சுற்றித்து மேட்டதும்

அவலமாய்ப் போனதன்குே,

அவியேனும்வறிய செய்காயேனு முதிர் சருகு

கத்த மூலங்களைநீங்கி,

கனலிவான வந்திடினென்றிப் புசித்து நான்

கண்முடி மெளனியாகி,

கலியேயிருப்பதற் கெண்ணினெனெண்ணாதி

சாமி நீ யறிமாததோ,

கலி பரிபூரண வண்டதத்தையுமான்

சந்திரா கத்த கிமே,”

“இதைப் பாடலில்”

“தந்தை யாய் தமர் தாமகவென்னுந் தவையெலாங்
கந்தையிற் றட்டப் பிதிரோ

சந்தேகநிலை மணிமாட மாளிகை மேடை

சுதாசுர சேனையுடனே

வந்ததோர் வாழ்வு மோகித்திரசால சேனம் |

வஞ்சனை பொருமை லோபம்

கைத்தமன மாங்கிருந் சேர்க்கத் தல பாண்டமோ

வஞ்சனை யிலாத் தனவே.

கந்தை குஞ்சரி யெனத்தேர்க்கத் தோர்க்குமே

இவ் பகலில்லாவிடத்

தேவதாய் கின்ற கன்னருள் வெள்ளத்திலே

யானென் பதழ்வுமுருகிச்

கந்தைதான் தெரியாத சுழலும் வகையென்

தேடரிய சத்தாங்கியென் [கொலோ

கந்தைநாருக கொண்டவறிவான தெய்வமே

தேசோமயாகத்தமே.”

“கந்தை மனதருகப்பொருள். கா, குவென்று

உத்திற் கொள்ளருகத் பகலிதான் இவனது இனிம

யுடையதென்பு பொருளாய் செவியாகத்தன்.

“கந்தை உத்திற் குககொண்டருகப்ப

பட்ட தேசோமயாகத்தமே தெய்வத்தை யானத்

தெய்வம் வந்ததன்” இஃது பன்னின்று

கலியாயுடைய தன்மையுள்

ஒமே கலையில் சிறுத்தி அனையத்திருத்தன்.
உடனே அவனது மனக்கண்ணிற்கு ஒரு நிமிசம்
தோடித் தோன்றிற்று. அந்தையானத்தாய் தரிசித்
துக்கொண்டு வெகுதொடர்ந்தனன் பிறகு அவ
னது உடல் சிலிர்த்து, பலத்தவையாடுகின், கொட்
டாவி விட்டு மத்தின் வேர்களின் பெரிந் சாத்தி,

“நூகாசங்கத்தைக் கண்டென் றயங்கே
யாருமறியாமல் கின்றேன்டி
எகாத்தமாச் விருத்தென்டி மன
தேக்கத் துவித்தது பாருங்கடி.”

“கித்தஞ்சிதம்பரமாய்க்கதம், புண்.
செய்த விறைகனெல்லாம் பாருங்கதம்
கத்தப்பிரம் மயமாக்க்கதமயதைச்
சொல்லத்தெரியுமோ பாருங்கடி.”

என்ற குழாயை வாயில் பாடிக்கொண்டு ஏழுத்து
குறித்தான். கண்ணில் தாமை தாமை யாக் கீரைப்
பெறுங்குணன்.

சூரியன் உதித்தது. உலகப்பற்றுக்கண் அடியோ
டுகளைத்த சந்தியாகியதி, தான் உலுக்கிக்கொண்டி
ருத்த வஸ்திவந்தனை வழியில் சந்தித்தவர்களுக்குக்
கொடுத்த கோவலுண்டாயிற்று. மாண்புமானத்தை
விட்டு, கண்டவர் கொடுத்தவைகளைத்தின்று, கிடை
க்காத சந்தையினி லுண்டாகும் பசுவேதனையின்று,
பப்பல ஊர்களைக்கொத்த சிந்தில சேடித்தவர்களில்
தங்கி கொங்கேரு சிவஸ்தலங்களில் ஒன்றுமே தா
டிக்கொம்பு என்ற திவ்யஸ்தலத்தை யடைத்து
சிவனவகையினி யெய்துக்கொண்டிருக்கான்.
இவருடைய வைரக்கியத்தைக் கண்ட பலர் இவ
ருக்கு அன்னபாளுகினை யுதவிக்கொண்டு வந்த
னர். சிவ சபையர்களில் 8-10 வர்வலாயில் ஆகாமி
ன்றியே இருத்தனாம். வருஷம் என்ன சென்றது.

லோகநாதயார் தன் குமாரன் சங்கதியாதொன்
றும் தெரியாதபடியால் தென்னிந்தியா கேம்பிரிட்ஜ்
க்குச்சென்று விசாரித்து, தப்பி அப்பபடாமல் பல
ஊர்களை வினாக்கொத்தித்திரித்து குகமக்கலம் செர்
ந்து பத்திர கோகமடைத்து காலக்கழித்தார்.

தாடிக்கொம்பில் ஒருநாள், சிவாலயத்திற்கு ஒரு
உத்தியோகஸ்தர் வந்தார். அவரோடு அவர் மனைவியும்
யும் குடிக்கொண்டும் வந்தார்கள். உத்தியோகஸ்தர்
மனைவி எழுது சிவசாயம்பலவார்களை சுற்றி உத்தியோ
கஸ்தருக்கு. உத்தியோகஸ்தர் தம்மனைவியை நோக்
கியவனை கீன் அங்கவகை குறிப்பாய் பார்க்கிறார்
என்றனர்.

அவனாய்ப்பார்க்கும் பொழுது முந்தி பார்த்தபுருசம்
போலிருந்தது. என்னவன்றி லோகநாதயார் என்
துவருவான் அகனா யுக்கொத்திருத்திருக்கி
யே. அவர் குமாரன் சிவசாயம்பல என்ற பையன்
சிவவருஷங்களுக்கு முந்தி எக்கேயோ போய்விட்
டான். சிவ சங்குபணக்கட்ட தகப்பனார் தரித்

வேந்திரங்களை ஒத்திப்பாற்றுகொண்டு ஸ்ரீகாசி நாகர் சேர்த்தனர். 'எ! கங்காதேவி! உன்னிடத்தில் ஸ்ரீமன்னு செய்திறவர்களுடைய சகல பாவங்க ளையும் போக்கி, எண்ணிக்களை மீட்டாற்றவது சத்தியமாக விரும்புதல், இந்த தீவ்விவ வேந்திரத் தில் என் குமாரனை யானதானும்படி செய்வாயாக!' வெள்ளு பிராந்தனை செய்துக்கொண்டு பலதடவை முழுமுனா, 61 கடப்பனாறுமுன் பல ஆசாங்க ளிலும், சத்திரங்களிலும் மடங்களிலும் தேடினார். யாதொரு குறிப்புங் கூடகிடைக்கவில்லை, இப்படி இறை பகவென்பதின் தீ காண்கு வருஷநாலும் சுற்றி யிலுத்தபடியால் மெய்தனர்க்கு முகம்வாடி எப்பொ ருது ஓரிடத்தில் சற்று படித்திருப்போமென்றவன் ன முன்மொழிந்தோர் சட்டத்திலுள்ள கோரே ஸ்வயத் ஆலயத்தில் ஒரு நாள் இவர தங்கினார்.

"சங்காதேவியோ நமது பிராந்தனைக்கு பலன் ன்காடுக்கலில்லை, இனி எம்மால் கட்டத் தரவாயும் சத்தியமில்லை. தேசத்தில் உயிரானது தகவலையிலே யில் தன்னார்போல் தவிக்கின்றது, சிவசாம்பா! உன்னை காண் இனி காண்பது சமீபத்திலுக்கு வே ன்றும், இல்லையாயின் இந்த ஐன்மத்திலில்லை" என் ன சொல்லிக்கொண்டு ஓர் மூலையில் உட்கார்ந்தார்.

சத்தியா காலமாயிருந்தபடியால் ஆலயத்தில் வாத் திய நோஷத்தோடு வெகு விமரிசையாய் பூஜை நட ந்துக்கொண்டிருந்தது. ஆற்றிக்கொண்டான இவன் ன் ஸ்வாதிதரிசனத்திற்கு வந்துபோய்க்கொண்டிரு ந்தார்தான். சமார் ஒன்பது மணிக்கு பூஜைமுடித்து இதைக்கட்டடும் குறையுந்தது.

சத்தியா வேடம்பூண்ட லோகநாதய்யரிருத் த மூடையில் சில சகோகிரன்வந்து தங்கன் னவநா யங்களை விரித்துப் படுத்திக்கொண்டார். இவ ருக்கு சமீபத்தில் இருவர் படுத்திக்கொண்டிருக்க, அவர்களை யடுத்து ஒருவர் உட்காங்குத்தக்கொண்டே யிருந்தார்.

சமீபத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து லோகநாதய்யர் சுவாமிகளே! நீங்கள் எத்த னுமென்று இரண்டு மூன்று தடவை கேட்டனர். பதி ஞ்துவிடொண்டிருந்தவர்கள் பாவை தெரியாததா ரோ, உட்காங்குதிருளோ, அலனிபத்திருளோ, வேறு யாது காணாததிருளோ பதில் கூறவில்லை உட்காங் திருந்தனர்.

"உமையும என்னையும் பேசுந் சத்தியாசிகளு கு சொக்த னருமுண்டோ! நீங்கள், பெயர் விசா ர்ப்பவைப் பார்த்தால் சத்தியம், மேல்வேலுமே ண்டி யாதொன்றையும் விட்டவர்கள் வென்று தீர்த்துவிட்டதே. உம்போடு வார்த்தையாடுவதும் தீர்ப்புதான் யுண்டாடுமென்று பாய்ப்படவெண்டி ன்க்கு வருகின்றது."

லோகநாதய்யர் உட்காண் குடுத்து அவர் சமீபத்திற் குசென்று உட்கார்ந்தனர் தமீதே பேசும் சத்தியாசிகளே! உமையே! தமீதே பேசுவதுமே உம து ஆனது உமையுத்தித்து வருகும்படிசெய்தது. இன்

னும் வதாவது என்னிடம் விசேஷநிற்குத்தான் எ ன்ன செய்கிறோ அறியோம்."

"ஸ்வாமிகளே! நான்கள் குரணிகள். என் குர ணன் ஒருவனைத் தேடிக்கொண்டு எட்டு வருஷமாய் அலைகிறேன். ஆன் மாரிதமாயிருப்பான். இடதுகை யில் ஆமவலிருக்கும்"

தமீதே பேசும் சத்தியாசி உடனே தனது இடது கையை மறைத்துக்கொண்டனர். லோகநாதய்யர் உடனே அவரை யாவதுடன் ஆலயங்களுக்கு செய்துக் கொண்டு சிவசாம்பா! சிவசாம்பா! என்று இருகு றைகூறி பிடித்த பிடிவிடாமல் அவர்களைச் சாங்கு விட்டனர்.

* * *

தமீதே தெரிந்த சத்தியாசி:—இது என்ன தர்மசுட் டம்! சுவாமிகளே! என்னை விடுங்கள், உங்களுக்கு சகிந்தமுண்டி விடுங்கள்! என்று பலதடவை உப யோகமின்றிச் கூறியதன் தி ளைப்படியை நீக்கித் தெரன்ளவும் பிரயத்தனப்பட்டார்.

யிறகு இதுவும் தெய்வ சகிக்கப்பென்று பிர்ம்ம சிவானத்திலிருந்து விட்டார். ஸூலையில் சித்தடை யிலிருந்து எழுத்து, தன்னை இவரில் கட்டிக்கொண்டு அதேபடியாய் இருப்பவர் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தார். "நீதே மகாபுண்ணிய சீலர். இந்த ஸ்தலைய உமக்கு மோகம் கொடுப்பதாயிருக்க, புத்திர ஸ்கந்தாஸ்த தையும் விரும்பினோ?" என்று சொல்லிக்கொ ண்டு, அவர் இடையில் கட்டிக்கொண்டிருந்தபையை சோதித்தார். அதில் முப்பது பவுள்களிருந்தன. அவைகளை அல்விடத்தி் விருத்தவர்களுக்குக் கொடு த்தவிட்டு, அவர் தேசத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய் கங்காதி யோரத்தில் வைத்து கங்கை நோர் அபிஷேகஞ்செய்து, தலையில் தேங்காய்முடைத்து, தோணியின் மூலமாய் கங்கைக்கு எடுத்துச்செ ன்று கங்கை நீரில் போட்டுவிட்டனர்.

மறுகாள், ஒருவர் கோரேஸ்வார் ஆலயத்தில் இத்தப் போனதாகவும் அவரில் 300 பவுள்களிரு த்ததை ஒரு சத்தியாசி எடுத்துக்கொண்டு தவிர தேச த்தை கங்கையில் போட்டு விட்டதாகவும் போலி சாருக்குத் தெரிந்து இவரை பிடித்துக் கொண்டு போய் சோதிக்க, ஒன்று மகப்பபாத படியால் சப் ஜெயிலில் அடைத்து வைத்தனர். ஜெயில் அறை பூட்டப்பட்டிருந்ததனி் போலீஸ்காரர்களும் பா ராக்கொடுத்துக் கொண்டு விழித்திருந்தனர். மறு காள் போலீஸார் ஜெயில் அறையைத்திறந்து பார் க்கவது ஸ்வாமிகள்களையிலே, தேடுதலுக்கன் இன்னும் தெரிவிருக்கன்.

ஆத மருக்கி முகத்திலு யாழ்ப்பாண னாழி முகாதி னாழி—தேயு திதியுக் கணவனு சேர்ப்புருத்தம். விதியின் பானே பயன்.

பண்டலம் புத்திரின் தண்டம் சண்டைத்
தண்டமான கோதண்டவிலை
வட்டமாம்! காணுமே கட்டியிருத்தான்மன்
முட்டிவிட்டானோருக்குத் தட்டுக்கேட!
தடுத்தருமாஸாமிப் பொட்டென வதைக்கவே
சட்டப்பட்டான்மனதில் சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸுபரணம் ஏவப்பட்ட மாயாஸ்திரம்
களை-அம்பிகையால் ஏவப்பட்ட
மாயாசத்திகள் அழித்தல்.

135.

தொந்திரார் யுத்தத்துக்கு தேவியும் பண்டலும்
தொகையிலாச் சமாளிச்சோச் சொரிந்தான்
இடைவிடாமல் சங்களைச் சொரிந்தான்மன்
இதைக்கண்டு பண்டாஸாமின் கோபமாய்
மாயையால் இருட்டிட்டான் அஸாமின்; அஸைத்
மாதாலும் சூர்யாஸ்திரத்தால் போக்கினான்.
பேயன் குருடாஸ்திரம் கிட்டான் அக்ஷையுள்
போக்கிற்று கேதாஸ்திரம் சோபனம் சோப
[னம்].

136.

மாயுவின் அஸ்திரத்தை பண்டாஸாமின் போட்
பார்க்கவி அஸ்திரத்தாலே போக்கினான்! [நான்]
ஐயாத விமாதிரினை அனுப்பிலைத்தான்
ஒன்று பத்து அறு கோடியாக
அச்சுதானச் சொலிந்த நாமதீரய
அஸ்திரத்தையம்மன் அனுப்பிவிட்டான்-
மக்களிலாமலே விமாதிரியைத்த
அச்சுதர் போக்கினார் சோபனம் சோபனம்.

137.

அச்சுதாஸ்திரத்தை அனுப்பிலைத்தான் பண்டன்
அப்பிகை மருத்யஞ்செய்யுள் ஐயித்தான்!
மத்திரத்தார் கம்பளிச்சம்பன் சண்டமுண்டன்
மத்திரதாஸாமினையான் அனுப்பிலைத்தான்-
அம்மண்டபுறாஸ்திராலே தூக்காதேவியுண்டாகி
அஸாமின் ஸம்ஹரித்தான்! சோபனம் சோப
[னம்].

138.

முன்னே வேதம்மீதுத் திருத்தன சோமுதன்
முதலான அஸாமின் அனுப்பிலைத்தான்-
தன்னைக்குத்தேயர்ச் சபயச்செய்து
தர்க்காக்கும் வலக்கைட்ட விலை
உதிரிவிட்டான்மன்: கதிரே இருந்து
உண்டாகிவித்தார் மயமுத்ததியுள்!
வதைத்தந்த அஸாமின்கல்லையம் செய்தந்த
மயமாவதார்க்குச் சோபனம் சோபனம்.

139.

சமுத்திரத்தை வகுத்திவிட்டான் பண்டன்
கத்திரேயாமின் முழுக்கென

கந்திரத்தில் அம்மன் உதிரினுமப்போ
நீடும் ஆங்காட்டி விரல்தனை
குத்திராருடனே யதிலேயிருந்து
சுர்மாவதா மகாலிஷ்டனாயிம்
கதிக்கித்த சமுத்திரங்களை எல்லாருமுத்த
(ஸ்வாம்) சுர்மாவதார்க்குச் சோபனம் சோப
[னம்].

140.

இரணியாக்தனை அதிகேபத்தடனே
இத்தப் பண்டாஸாமின் அனுப்பிலைத்தான்
வாகசுமர்த்தியும் உண்டானுப்போ வலக்கை
கடுவிலால் இருத்துவது-
பொல்லாத நகரணியாக்தன அஸாமின் எல்லாம்
சுற்றுப்போதைக்குள்ளே ஸம்ஹரித்தார்!
வெல்லமுடியாத ருபத்திரித்த வாகசுமர்த்தி
வாகசுமர்த்திக்குச் சோபனம் சோபனம்.

141.

இரணியக்சிபு முதஸாஸாமின் எல்லாம்
இத்தப் பண்டாஸாமின் வகுத்திவிட்டான்
பாமேஸ்வரியும் வலக்கைப் பவித்திர
விலையவைத்தான் அதிலிருந்து
அதிக்க பாக்சிபம கலம்மரும் வந்து
அஸாமின்கையின சம்ஹரித்தார்!
நாகசயனார் பத்தர் பிரகலாதர் எங்கோர்
கலம்மமுர்த்திக்குச் சோபனம் சோபனம்.

142.

மதிராபலிமுதலான அஸாமின்கையின
வகுத்திப்போகச் சொன்னான் பண்டாஸாமின்
மதிராயையும் வலக்கைச் சுண்டுவிலை
சுட்டியே உதிரினான் அதிலிருந்து
வந்தார் மகாலிஷ்டனா வாமனமுர்த்தியாம்
மபலி அஸாமினயுள் செயித்த!
மபலியை ஐயித்தப் பாதானத்தின் சக்ரின்
வாமனமுர்த்திக்குச் சோபனம் சோபனம்.

143.

கார்த்தவீரயார்க்கணனைச் சேனைக்குடனே
சண்டன் பண்டன் அனுப்பிலைத்தான்
ஆந்திரிணப்போக்கும் வலதேஸ்வரியும்
அனைத்தான் இடக்கைக் கட்டையிலை
பாகாமின் வகயித் கோடாவகெண்டு
பதப்பிட்டார் வெள்ளிமலையப்போலே!
பலமுதன கார்த்தவீரயார்க்கணனை வதைத்த
பாகாமினுக்கு சோபனம் சோபனம்.

144.

இராவண குப்பகரணகித்திரித்தன்
இரான்கதிரையன் அனுப்பிலைத்தான்
தேவியும் இடக்கையின் ஆங்காட்டியிலை
செப்பிலிவித்தைபோல் உதிரினுனே
புரி வாமனமுதன உதிரிக்குத்துண்டாகி
ராவணன் முதலேரகை வதைக்கச் செய்தார்

நாமவியாமல் ஈகூதரே வதைத்த
ஸ்ரீ ராமலக்ஷுமணர்க்குச் சோபனம் சோப
[னம்.

145.

வானாங்கிலையும் வருத்திவிட்டான் பண்டன்
மலைமலையாகவே தேவியேமேலே
விய்ய அம்மன் இடக்கை கடுவியிலே
மின்னல் மின்னினின்றுபோலே உதறினோனே!
பலபத்திரமும் வந்தார் கைலாஸமலைபோலே
பெரிய உலக்கை கலப்பைகொண்டு!
உலக்கை கலப்பையால் குங்குமனைக் கொன்ற
உக்கிரபுலருக்குச் சோபனம் சோபனம்.

146.

சிகராலன் கம்ஸன் சகடன் பூதனைதன்னை
துஷ்டன் பண்டாஸூரன் அனுப்பிவைத்தான்
விசுவேசுவரியும் இடக்கைப் பலத்தினா
[னம்.
வியிலே அசைத்தான் அதிலிருந்து
சங்கிருஷ்ணன் பரத்யுமன் அகிருத்தன்
(ஹேவே) ஸ்வாமி வந்திவர்களைச் சங்கரித்தார்!
சங்கிருஷ்ணன் அகிருத்தன் பரத்யுமன்
(முதலிய) ஸ்வாமி காலுபேருக்கும் சோபனம்
[சோபனம்..

147.

கலியுகாஸ்திரத்தாலே துலக்கர் மிலேச்சனைக்
கண்டகன் பண்டன் அனுப்பிவைத்தான்.
கலியாணியும் இடக்கைச் சண்டுவியிலைக்
காட்டி அசைத்தான் அதிலிருந்து
அட்டஹாஸத்தடன் உலகி அவதாரமாய்
அச்சுதரும் வந்தார் அந்தக்ஷணம்!
மொட்டைத்துலக்கர் மிலேச்சனை வதை
(செய்த) முரஹிகல்கிக்கு சோபனம் சோப
[னம்.

148.

பின்னும் அனேகம் மோகனாஸ்திரத்தன்னை
பூட்டிவிட்டான் சத்திரசேனையின்மேல்
அக்கோம் அம்மனும் சாமபவர் அஸ்திரத்தால்
அதையும் விமோசனம் செய்துவிட்டான்.
அக்ஷோகினிசேனையை காரயனாஸ்திரத்தால்
பஸ்மமயமாக ஆக்கிவிட்டான்-
தகன் குமுலாக்ஷன் முதல் சேனாபதிகளை
சிதைத்தான் பாசுபத்தால்! சோபனம் சோப
[னம்.

149.

பின்னும் அனேகம் அஸ்திரத்தினாலே தனூன்
அக்ஷோகினிசேனை போனபின் பு-
என்னபலம் லலிதாதேவிக்ஷென்று
எங்கி முழிக்கின்றான் பண்டாஸூரன்!
அம்மனுக்குத் தம்முடனாத் காமேசனை
அந்தாங்கத்திலேதான் கிணத்த
காமேசர் அஸ்திரத்தால் ஐயம் லாட்டுமென்று
கணவரை வேண்டினான் சோபனம் சோபனம்.

பண்டாஸூரன் வதை.

150.

கண்டகன் பண்டாஸூரனை வதைக்கவென்றே
காமேசரும் அஸ்திரம் கொடுத்தார்-
வாங்கிக்கொண்டு அம்மன்காமேசர் அஸ்திரத்தை
'மண்டலாஹாரமாய் வில்வனைத்து
கோடி குரியன்போன் காமேசர்பாண்டத்தைக்
கோதண்டத்தில்வைத்து ஸத்தானித்து
வேடிக்கையாகவே காதபரியத்தம்
விசையாய் இழுத்துவிட்டான்! சோபனம் சோ
[பனம்.

151.

தேவிபரியோகித்த அஸ்திரத்தானப்போ
தேவேத்திரன் வஜ்ஜிராயுத்தத்திடிபோல்
தாலிப்பண்டாஸூரன் கார்பிலேயாத்தது
தாணியிலேயிழுத்து உயிரைவிட்டான்!
அஸ்தமனத்தில் பண்டாஸூரனை வதைத்து
அம்மன் ஐயங்கொண்டான் சோபனம் சோப
[னம்.

152.

புஷ்பம் பன்னீர்களைச் சொரியவே தேவர்கள்
புகழ்த்துகென் வெண்சாமரையீசவே
அப்பொழுது தேவி சத்திரசேனையுடன்
சிவாலயத்தை அம்மன் வந்தடைந்தான்!
ஆயுதங்களாலே அடிபட்ட சத்திரன்
காயத்தை அமிர்தக் கண்ணாஸ்போக்கினான்!
ரோய்கன்போனாறுபோலே சுகம்பெற்றார்-பூரியும்
புதிதமாய்ச் செழித்தது சோபனம் சோபனம்.

153.

மும்மூர்த்திகள் முதல் முப்பத்துமூட்கோடி
தேவர்களுள் முனிவர்கள் பிராமணனும்
அம்மனைவந்து அடிபணிந்துகொண்டு
அற்புதமான ஸ்துதிகள் செய்தார்!
அமாரமும் மண்மதன்தேவிரதியைக்காட்டி
அறிவித்தார் மதனன் எழுப்புவென்றே
'இம்மாத் திர்த் தயவுசெய்ய வேண்டும்மா
எங்களுக்குகாய்வேண்டிச்' சோபனம் சோபனம்.

154.

'இத்தாதிபுடைய கணவன் மண்மதனை
எழுப்பித்தது எங்கள் மனக்குரூரி
எவ்விதமாவது தயவுசெய் தீசரும்
சுஸ்பரியைக்கூடி சுப்ரமணியர்
பிறந்ததாருடன் முதல் அஸூரர்களை வதைத்தார்
பிரகு சகடமில்லிவ எங்களுக்கு' (என்று) [ல்
கூடியே தேவர்கள் எல்லாருங்களை
கும்பிட்ட சின்றுக்கள் சோபனம் சோபனம்.

155.

கண்டவுடனே எதிதேவியை அம்மன்
காமேசர்முகத்தை ஆகவாய்ப் பார்த்தான்
உண்டாய்விட்டான் மதன் வஜ்ஜிரேகேதத்துடன்
உடனே தாயாரை கமஸ்கரித்தான்!

அனுக்கித்தான்தேவி மன்மதனுக்கு
ஆருயினியிலே ஜெயிக்காமல்,
வானவரும் இனி ஜெயிக்கமாட்டார்களென்று
வாமுங்கொடுத்துச் சொல்வன் சோபனம் சோ
[பனம்,

156.

குமுத்தரீய உனக்குப்பயில்லை இனிமேல்
கட்டிவை பார்வதியுடன் ஈசரை
தழுதழுத்தன்னுட பானத்தால் சங்கரர்
தானே விவாகஞ்செய்வார் பார்வதியை!
ஒருவர் கண்ணுக்கும் இனி ஈ அகப்படமாட்டாய்
உன்னைத் துஷ்த்தபேர் அண்ணு விரக!
சுற்றுப் பயில்லை காரிருக்கிறோமென்று
சங்கரியனுப்பினார் சோபனம் சோபனம்,

157.

குமாரமுர்த்தி அவதாரமுகி நூருகள் முதலிய
அஸுராகாை வதைத்தல்.

அம்மன் அனுக்ஞையால் மதனன் பூச்சாத்தாலே
அடித்தான் பார்வதி பரமேசுவர
வந்து விவாகஞ்செய்து சமித்தார் சிவன்!
குமாரும் உண்டானார் சிவனிடத்தில்!
கொய்ததாகு கன்முதல் அஸுராகாவதைத்த
கோலவேல வறுக்குச் சோபனம் சோபனம்,
தேவ சேனாபதியாய் தெய்வானையை மணந்து
பூபூர்த்தனில்வந்தார் சோபனம் சோபனம்.

லலிதாம்பிகையின் பூபுரவர்க்கணை.

158.

பூபுரமென்றதைக் கேட்டதுமகஸ்தியர்
தவமுனி ஹயக்ரீவரைப் பார்த்து
பூபுரமென்பதை விஸ்தாரமாகச்
சொல்லவேண்டுக் தயவாக வென்றார்!
அன்புடன் வார்த்தையைக்கேட்டு மயக்கிரீவர்
அகஸ்திய முனிவரைப்பார்த்து துரைப்பர்:
இன்பங்க ளுண்டாகத் தேவியின் காதலை
இனிச்சொல்வோங்கேளென்றார் சோபனம்
[சோபனம்,

159.

பண்டாஸுரனை வதைத்த சந்தோஷத்தால்
பரமேச் வரிக்கும் கரமேசுருக்கும்
தேவசேனாபதியும் தேவர்களுமாய்க்கூடி
பூ லலிதாம்பாய் கொலுவிருக்க
ஈசரியானுக்குச் சித்தாமணிக் கோகம்
விச்சவர்களை அமைக்கச் சொன்னார்!
மறித்து விச்சவர்களை இவாள் சொன்னபடிக்குப்
புகழ்பெற பூபுரஞ் செய்தார் சோபனம் சோ
[பனம்,

பூபுரத்தின் விபரம்.

160.

தானியில் ஒன்பதும் சமுத்திரத்தில் ஏழும்
தேவிக்குப் பதினாறு பூபுரங்கள்
மேருகிரியிலொரு பூபுரமுண்டதை
முன்னாலே உமக்கதைச் சொல்லுகின்றேன்.
மூவாலும் ஆதிசேஷானுலுச் சொல்லி
முடியாத அம்மன் புரமிமை
சாவதானமாகக் கேட்கவேணுமிக்கை
தனயனை சொல்லுவேன் சோபனம் சோபனம்
[ம்,

161.

ஒன்றாமது கோட்டை இலும்பாக்குமதற்கு
உயரம் காணாது யோசனைகள் உண்டு
கன்றாகாது யோசனையகலங்காண்
கான்றி புரத்திலும் வாசலுண்டு
வாசல்கள்தோறும் கோபுரமுண்டு அதற்கு
கரியாகத் தட்டுக்கள் இருபத்தஞ்சு
யோசனைக்கு ஒருதட்டு வீதக்கணக்கு
உச்சி மகுடம் மூன்று சோபனம் சோபனம்.

162.

இந்த வாசற்போலே காலுவாசலுக்கும்
இதுபோலே கோபுரத்தட்டுமுண்டு
இந்தக்கோட்டை வாசல் தவிர கோபுரமுதல்
எல்லாம் இலும்புப்பணி இதைப்போலே
எந்தக்கோட்டைகளினி சொல்லப்போகின்றோமோ
அந்தக்கோட்டையாய் இதுபோல்கஸ்தியா
இந்தக்கோட்டை கழித்தப்புறமுள்ளது
ஏழு யோசனையுண்டு சோபனம் சோபனம்.

163.

ஏழு யோஜனையுள்ள ஓடு இடைவெளி தன்னில்
எல்லா மாங்களும் கிறைந்திருக்கும்
தோழாகேள் ஏழு யோசனையோடே விஸ்தாரம்
சொல்லப்போகிறோம் கோட்டை இடைவெளி
காரியார் களரும் சந்திக்காது
காலசக்கராசனத்தில் இருந்து
வலிதையுடைய காமஞ்செய்தது ஒன்றாகக் கோட்
[டை
கழிக்கிறான் என்றுஞ் சோபனம் சோபனம்.

164.

வெண்கலக் கோட்டையில் வலத்தருத்தகாவல்
வேஷியும் கற்பக விருகாமாக்கும்
தங்கச்செம்பு கோட்டையில் வேலி அரிசத்தனம்
கசியான கிரீடம்முதுக்காவல்
ஈயக்கோட்டையின்வேலி சந்தன விருஷங்கள்
எக்குஞ் சுற்றிக்காவல் வருஷமுது
முன்னால் உருக்குக் கோட்டையின்வேலி மந்தானை
மெருத்த சந்தருத்தகாவல் சோபனம் சோப
[னம்,

165.

பஞ்சுலோகத்துக் கோட்டைக்குபாரிஜாதம்வேலி
ஹேமந்தருதுக்காவல் காததாம்,
மஞ்சுப்பொன்கோட்டைக்குமத்திரிணிமுதலான
சத்திகள் கிரகம்சுற்றிச்செழுதுக்காவல்!
பிஷக்காகத்தஞ்சுச் சித்தர்களும்—சுத்தப்
பெண்டுகளுக்கும் இருக்கின்றார்கள்.
பிஷக்காகம் கழித்தபுறமு சாணர்
பத்மராகக்கிரகம் சோபனம் சோபனம்,

166.

அமுசிய சுத்தர்வான் வைக்கிரகத் தன்னில்
அதற்குப்பின் யோகிகள் வஜ்ஜிரக்கம்
புதுகாகாத்நரும் வைரேரியத்தாலும்
பின்னித்திக் கல்லாறு முன்னகிரகம்
முத்துக்குமுழுமும் மாகத்தால் கிரகம்
மன்போல் வாராகிக்கு ளாலகிரகம்
சுத்தமான கிரகம் பிரமாவிலுடையது
செம்பவழத்தாலே சோபனம் சோபனம்.

167.

மானிக்க மண்டபத்தில் விஷ்ணுவும் இருக்
கின்றார்—மண்டபத்தினிடையில் சிவலோகம்.
(மனக்) கோட்டையில் ஆனந்தர் வர்ணமுன்ன
கோட்டை, அதற்கிடையில் சூர்யனின்விமா
னம்
பகவான் மார்த்தாண்டவர் பைவர் இருப்பு
பத்தரே கேளின்னஞ் சோபனம் சோபனம்.

168.

சுத்தி விம்பத்தில் ஸ்ரீங்கரமாகவே
சரியாக இருபத்தஞ் கோட்டையும்
சுத்தமான கோபுரங்களும் தூறண்டு
தொகையொரு கோட்டைக்கு ளான்றவிதம்
அப்புத்தாமாயப் பூக்கன்வனம்
ஆத்யோஜனக்கு ரிதைத்திருக்கும்
விப்பிரானே அதற்குக் கிழக்காவே பெய்கும்
சுற்றிக் கதம்பவனம் சோபனம் சோபனம்.

169.

அதற்குக்கிழக்கிலே மும்மூர்த்திகளுக்கும்
அகல்கன் மூணுபதம் அடவிலே,
இதற்குமேலின் சித்தாமணி சத்தந்தாலே
சுப்பரி லலிதாதேயி கிரகம்
ளாலபுரம்வாசல் உண்டதற்குச்சிவம்
ஞானசத்திலே மருடம்
வலதுபுறத்திலே மத்திரிணி கிரகம்
வாராகிக் கிடப்புறம் சோபனம் சோபனம்.

170.

அக்கினி முடுக்கிலே அக்கினி குண்டம்
அதற்குமேலே சிற்றும் ஸ்ரீசக்காதேர்
சுத்தின்றதே வாயுமுடுக்கில் மத்திரிணிதேர்
கேரே ஈசான்யத்தில் வாராகிதேர்,
இத்தகையிலே சத்திகளுடைய கிரகம்
சித்தாமணிக் கிரகத்தைச் சுற்றிலும்
சித்தாமணிக் கிரகம் சித்தாமணிக்கவர்
சுற்றிலும் திபங்கள் சோபனம் சோபனம்.

171.

சித்தாமணிக் கிரகத்தின் கடுமத்தியில்
சித்தாமணியாலே ஸ்ரீபீடம்
ஐம்மூன்று தட்டத்த ஸ்ரீபீடத்திற்கு
ஆவிரத் தறுணுமுழுமீ விதி
கைமுழுத்திற்குமுதுமுழு உயரத்தடு
கடலைக்குடித்தகஸ்தியா! சோபனம் சோபனம்
[ம்]

172.

தட்டுத்தோறும் இதுபோல் உயரமீதி
தட்டுத்தோறும் சத்திகள் இருக்கிறார்கள்!
கிட்டமாய் ஸ்ரீபீடத்தின் கப்பறத்திலே
ஸ்ரீங்காரப்படி முப்பத்தாறு ஸ்தம்பம்
வட்டமான இத்தபீடத்தில் ஈசர்பிரமா
மாசுவர் ருத்திரர் கட்டிலின் கால்
கட்டிப்பலகை விவனுமேயாக சதாசிவந்தானும்
[பாயாக
ஈசானன் தலைவனையாகவமைய சோபனம் சோப
னம்.]

173.

மஞ்சுத்தின்மேல்அம்ஸதானிக்ரமத்தைபோட்
வட்ட இருபுறத்தைய விரையும் [டு
மஞ்சுத்தின்மேலே கிழக்கைப் பார்த்திருக்கின்
மன்மத கோடியுபோல் காமேசும் [ருத்
காதர்காமேசர் மடிமேல் கிழக்கைப்பார்த்து
தாய் லலிதாதேயியும் இருக்காப்பார்!
பாலா லலிதாதேயிக்கு கீத்தியம்
பதினாறு வயசென்றும் சோபனம் சோபனம்.

174.

தேவிக்குஉயரார்பது முழுத்திற்குமேல்
தேசத்தின் கொப்பில்லா மேல்கட்டிலில்
யமுனாகைஆமாய்ச்சுற்றியிருக்கின்றான்
இஹுசத்தை மோசிப்பிக்கும் மாலையி
தேவியுடைய செனபாக்கியத்திற்கோப்பில்லா
தேவிதானிய வேணுகஸ்தியா
ளாவாலும் மனதாரும் எண்ணமுடியாத
ளாஜேஸ்வரி மகிமை சோபனம் சோபனம்.

† இது துண்டலிங்கத்தி; அதாவது உடலைப்பாம்புபோல் மூணாக சுற்றும் கண்ணத்துக் கண்குழப்பின்

175.

தேவியின் ஸ்ரீவித்தை ஜபத்தின் மகிமை
உரைத்தல்.

மந்திரங்களுக்கெல்லாம் பெரிதான ஸ்ரீவித்தை
மகாருத்ருவிடத்தினிஸ் வேண்டுகொண்டு
மந்திரத்திற்குச் சொன்ன ஜபஹமங்கள் செய்து
மகிமைதேவானுக்குப் போஜனமளித்து
பின்னர் தேவியை பரமாத்மாவாகத்தியானித்து
பிறகு காம்யஜபம் செய்தபேர்க்கு
எண்ணின் காரியம் கைகூடும் ஜகத்திலே
இவர்கள் எங்கும் பூஜையை சோபனம் சோப
[னம்.

176.

அசுத்தத்துடன் சோபனத்தைச் சொன்னபேர்க்
அஸங்கதிச்சபேர்க்கும் பிணிகளுண்டு. [ரும்
அசுத்தயில்லாமலும் அசங்கதியாமலும்
அம்மன் சோபனமென்று பத்தியுடன்
விஸ்வானுமாய்ச் சொன்னபேர்க்கும் கேட்போர்
[க்கும்

வியாதியில்லை சத்துருபாதையில்லை.
சிஜமாய் ஜ்வாய்ஹாரி சோகாதிகளில்லை
ரித்திய சம்பத்தன்று சோபனம் சோபனம்.

177.

இத்தச் சோபனம் பாடும் வாழ்வாசிகள் எல்லாம்
தேவிகளென்று மனதிலெண்ணும்.
சத்தனத்தாம்பூலம் குங்குமம் பழம் புஷ்பம்
சந்தோஷமாய் எல்லவர்க்குக் கொடுத்து
எத்தெத்தக் கொண்களில் சொல்லவைத்துக்
கேட்டானோ அத்தத்தக் கொண்களின் அனிஷத்
[டமீர்க்கும்
கத்தரி கிருப்பாலே சத்தவிரிஞ்சுத்திக்கும்
சீர்க்காயுளும் உண்டு சோபனம் சோபனம்.

181.

மங்களவாழ்த்து.

ஜயமங்களம் லலிதாதேவிக்கும்
ஜயமங்கம் காமேச்வார்க்கும்
ஜயமங்களம் மந்திரினி தண்டநாதைக்கும்
ஜயமங்களம் சர்வசர்வசுத்திகட்கும்
ஜயமங்களம் துயக்தீவருக்கும்
ஜயமங்களம் அகஸ்தியமாருணிக்கும்
ஜயமங்களம் சர்வஜனங்கட்கும் உமக்கும்
ஜயமங்களம் சித்திபு சபமங்களம்.

(சோபனம் முற்றுப்பெற்றது.)

ஓம் தத்ஸத் பிரமார்ப்பிதமஸ்து

ஓம் தேவ்யை நம:

178.

தேவியை பூஜிக்கவேண்டிய முக்ய-காலங்கள்
உரைத்தல்.

அன்பாய் கவராத் திரி பென்னயி சுக்ஷிவராம்
அம்மன் சோபனத்தனைச் சொன்னபேர்க்கு
துன்பங்கள் உண்டாகமாட்டாது ஒருக்காலும்
தென் திசையைடையார் தினஞ்சொன்னவா
ரோம்பச்சொல்லுவானேன் தேவதாஸானுக்குள்
திரிலோகமும் அவர்கட்கு ஜயம்.
நம்பினபேர்களைக் காத்திடத்தேவியல்லால்
காட்டிலே வேறெண்டோ சோபனம் சோபனம்

179.

அத்திரி மகாரிஷி ஆசிரமத்தில் அக்ருணை
கேட்டருள நகலியத்தை-
எல்த்துறையில் வாழும் லக்ஷுமிகடாகுத்தால்
நாராயணனுரைத்த தேவி மகிமை,
ராலேஸ்வரியின் மகிமை யகஸ்தியரும்
ஆதவாய்ச் சொல்லச் சொன்னதற்கு
நாடுசெழிக்க அவதரித்துவந்த மாதவர்
அறிவித்தார் சோபனம் சோபனம்.

180.

அறிந்தறியாதே இத்தச் சோபனத்திலே
அர்த்த அக்ஷாப்பிழை இருத்தாலும்
மகப்பிரபு மஹாஷப்பிரபு விஷ்ணு என்பதுபோது
மராமா என்றதோர் நாமம்போலும் [ம்
வாதாசிரிஞ்ஞ சிவசுக்க நாமம்போலும்
வார்த்தை பிழைகள் தனைப் பொறுத்து
எதுவிதத்திலும் தேவியைத்தியானித்தால்
ஹைக்கிரங்குவன் சோபனம் சோபனம்.